curieruladventist.ro

Curierul Adventist

AUGUST 2018 : NU SUNTEȚI SINGURI! + GÂNDURI DESPRE ÎNVIERE
+ MESAGERUL DOMNULUI + CAPUL DISPERĂRII SAU CAPUL BUNEI SPERANȚE?
+ AM TRĂIT ATÂTEA MINUNI... ÎN ZAMBIA! + CEI CINCI TINERI ÎN CUPTORUL ÎNCINS
+ BISERICA ÎN SOCIETATE + CEARTA ULTIMEI GENERAȚII + ANOTIMPURI SPIRITUALE

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

MISIUNE EXTERNĂ

„PÂNĂ LA MARGINILE PĂMÂNTULUI”

CA_august_2018.indd 1 24/07/2018 14:15:46

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând..."

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

3 Editorial
Aurel Neațu
Nu sunteți singuri!

4 Universitatea Adventus
Emanuel Sălăgean
Festivitatea de absolvire la Universitatea Adventus și la Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca" din Cernica

6 Popas pentru suflet
Cristian Trenchea
Gânduri despre înviere în lumina Bibliei și a Spiritului Profetic

8 Spiritual
Szilvási József
Mesagerul Domnului

11 Tematica lunii
Daniel Nițulescu
Capul Disperării sau Capul Bunei Speranțe?

13 Studii din cartea profetului Daniel
Daniel Olariu
Principii de interpretare a apocalipsei lui Daniel

16 Tematica lunii
Luiza Capotă
Am trăit atâtea minuni… în Zambia!

20 ASUP – dor de libertate
Adalbert Ghejan
Cei cinci tineri în cuptorul încins

22 Lecții din istoria noastră
Beniamin Roșca
Biserica în societate

24 Info
La odihnă

25 Viața bisericii
Florin Lăiu
Cearta ultimei generații

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu

31 De la inimă la inimă
Ștefan Tomoiagă
Anotimpuri spirituale

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul." (Matei 24:14)

Însuși Domnul Isus ne-a spus că Misiunea Globală va fi un semn al apropierii revenirii Sale.

„Cel ce adeverește aceste lucruri zice: «Da, Eu vin curând!» «Amin! Vino, Doamne Isuse!»" (Apocalipsa 22:20)

Anul XCV, AUGUST 2018. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huţanu; Coordonator ediţie limba maghiară Ernest Szasz; Consultanţi: Ştefan Tomoiagă, Aurel Neaţu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pîrlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CA_august_2018.indd 2 24/07/2018 14:15:50

NU SUNTEȚI SINGURI!

PROMISIUNE SIGURĂ
AUREL NEAȚU

„ȘI IATĂ CĂ EU SUNT CU VOI ÎN TOATE ZILELE PÂNĂ LA SFÂRȘITUL VEACULUI." (MATEI 28:20)

O mamă își strânge în brațe copilul bolnav și-i spune, ascunzându-și lacrimile: „Mami e cu tine, ești în siguranță, vei fi bine!" Un tată îi spune fiului, doritor să înceapă o viață nouă departe de casă: „Dacă-ți va fi greu, știi că poți conta pe mine. Doar sună-mă, și voi veni să te ajut!" La fel a spus și Domnul, încercând să-i încurajeze pe ucenicii care aveau să treacă prin încercări de foc în lucrarea de salvare a celor biruiți de păcat: „Nu veți singuri, voi fi mereu alături de voi!" Încă de la început, privind la ființa plăpândă abia creată, Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur, are nevoie de o familie, de frați și surori, de o biserică, de un grup suport în care să-i fie împlinite nevoile de relaționare și împreună-simțire.

Pentru a supraviețui din punct de vedere psihologic, avem nevoie de un scop, de un rost în viață, cum spunem noi, românii. Nu este suficient pentru un om să se preocupe doar de nevoile fizice ale ființei sale. Avem nevoie de Dumnezeu și de făgăduințele Lui pentru ca viața noastră să capete sens. Semenii noștri, mulți dintre ei aflați pe marginea prăpastiei, descurajați și lipsiți de orice speranță, au nevoie să-L descopere pe Isus în noi, au nevoie de prieteni alături de care să înceapă o viață nouă. Sunt atât de mulți oameni care trebuie să știe că nu sunt singuri!

Nu știu cum ți-a fost în ultimul timp. Poate ai avut o perioadă mai grea și ai nevoie tu însuți de ajutor, de împreună-simțire și de susținere în rugăciune. Nu uita însă că sunt alții care nu au avut privilegiul de a-L cunoaște pe El. Ridică-te și fă ceea ce ți-a cerut Domnul! Șterge-ți lacrimile, ascunde-ți suferința și du-te să le vorbești semenilor tăi despre Isus. Spune-le celor pierduți în lumea aceasta a suferinței că nu sunt singuri. Arată-le compasiune și dragoste! Ajută-i să-L descopere pe Isus și nădejdea mântuirii Lui! Și, dacă ai uitat cumva cum se face, dacă nu știi unde să-i găsești, întreabă. Se va găsi cineva care mai știe ce înseamnă să fii asemenea Lui!

Versetele 16-20 din capitolul 28 reprezintă punctul culminant al Evangheliei după Matei, momentul în care cititorul este invitat să fie parte din planul de salvare a omului păcătos. Tu și cu mine suntem invitați să fim parteneri cu Isus! Mai mult decât atât, prin cuvintele: „Eu sunt cu voi în toate zilele", Isus ne transmite că dorește să fie prezent în permanență în viața noastră, dorește să fie parte din noi (Coloseni 1:27). Este gata să inunde ființa noastră cu adierea blândă și plină de speranță a veșniciei și să facă din noi cetățeni ai Împărăției Sale. El nu doar pretinde ascultare, ci este gata să ne ofere suport și putere pentru a birui orice ispită (1 Ioan 1:9). Este alături de cei care, asemenea lui Petru, se simt vinovați, rușinați, și tânjesc după iertare și acceptare. Este cu cei care, la fel ca Ilie, se simt singuri și părăsiți în lucrarea de slujire.

Copilul adoarme liniștit, în siguranță, pentru că este în brațele mamei. Fiul pornește pe drumul vieții cu asigurarea că va avea întotdeauna un sprijin necondiționat din partea tatălui. Ridică-ți ochii spre cer și fii plin de curaj pe drumul credinței spre patria cerească. Nu ai fost niciodată singur. Conform făgăduinței, Domnul a fost, este și va fi mereu alături de tine! Amintește-ți mereu cuvintele profetului: „Domnul Dumnezeu este în mijlocul tău ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine." (Țefania 3:17) ■

Aurel Neațu este secretar, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

CA_august_2018.indd 3 24/07/2018 14:15:50

FESTIVITATEA DE ABSOLVIRE LA UNIVERSITATEA ADVENTUS ȘI LA ȘCOALA POSTLICEALĂ SANITARĂ „DR. LUCA” DIN CERNICA – promoția 2018

Universitatea Adventus și Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” din Cernica i-au sărbătorit pe tinerii care și-au terminat studiile în promoția 2018, cu ocazia festivității de absolvire care a avut loc în capela campusului adventist din Cernica, duminică, 10 iunie 2018. Mottoul generației 2018 a fost „Cheamă-Mă și-ți voi răspunde…” (Ieremia 22:3). La eveniment au participat profesori, colegi și invitați ai absolvenților, iar Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România a fost reprezentată de pastorii Eduard Călugăru, trezorier, și Romică Sîrbu, directorul departamentului Educație.

Așa cum era de așteptat, și în acest an programul evenimentului a fost divers și a cuprins mai multe puncte, dintre care amintim: mesajul spiritual, prezentat de lector univ. dr. Laurențiu Moț, decanul Facultății de Teologie și Științe Sociale a Universității Adventus, momentele muzicale, interpretate de Orchestra de clopote și Corul Universității Adventus, prezentarea absolvenților de către îndrumătorii de an, cuvântul și rugăciunea de trimitere, sau ocazia în care absolvenții au adresat mulțumiri profesorilor care i-au îndrumat și părinților care i-au susținut să-și poată finaliza studiile. Dar, dincolo de fiecare punct din programul pregătit de organizatori și prezentat de studenți, evenimentul a fost o sărbătoare de mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu, care a susținut fiecare absolvent și cele două instituții adventiste de învățământ ce au organizat momentul festiv din campus. Pentru Universitatea Adventus, în acest an academic s-a publicat în Monitorul oficial legea prin care se recunoaște acreditarea instituției și schimbarea numelui (Institutul Teologic Adventist), iar Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” din Cernica a avut prima promoție de absolvenți. Aceste motive de mulțumire și recunoștință, dar și altele au fost exprimate public de către cei care au participat la festivitatea de absolvire.

„Ei sunt primii absolvenți ai Universității Adventus și suntem fericiți pentru ei și pentru acest nou statut al instituției noastre. Ne bucurăm pentru că absolvenții de astăzi au ajuns la acest punct și suntem și triști pentru că ne despărțim de ei. Anii petrecuți împreună au trecut foarte repede, dar suntem siguri că absolvenții noștri vor duce cu ei, acolo unde vor pleca, atmosfera frumoasă din campus și se vor întoarce aici cu multă bucurie. Până când ne vom vedea din nou, le dorim multe împliniri sub călăuzirea lui Dumnezeu!”

Conf. univ. dr. **Roxana Paraschiv**,
rector – Universitatea Adventus din Cernica.

„Într-adevăr a fost un moment istoric pentru noi. Ne dăm seama că deciziile care au fost luate acum trei ani încep să dea roade și ne simțim satisfăcuți de tot efortul care s-a făcut în cei trei ani care s-au scurs atât de repede. Au fost câteva provocări pe care le-am avut la început de drum, iar una dintre ele era legată de locul în care elevii urmau să desfășoare practica medicală. Dar Dumnezeu S-a îngrijit în mod providențial și de acest lucru, iar elevii noștri fac acum practică la unele dintre cele mai reprezentative spitale din București. Din nou am fost convinși că atâta timp cât acceptăm că existența noastră este un miracol al harului lui Dumnezeu, avem ocazia să-L lăsăm pe El să transforme fiecare clipă din viața noastră și fiecare realizare într-o minune. Așa s-a întâmplat și cu această școală care a început, s-a dez-

CA_august_2018.indd 4 24/07/2018 14:15:53

voltat și are un viitor numai pentru că există un Dumnezeu care iubește omul, inspiră oamenii care pot să-i învețe pe alții și cheamă tineri la slujire. Până aici Dumnezeu ne-a ajutat și sunt convins că ne va ajuta și mai departe."

Claudiu Șerban, director – Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca" din Cernica

„Sunt foarte multe binecuvântări pregătite pentru studenții care locuiesc în campusul adventist din Cernica în timpul studiilor. Dintre acestea aș putea aminti o relație deosebită cu profesorii la cursuri și în proiectele extracurriculare, momentele de închinare în ocaziile publice sau în părtășia de grup cu colegii din cameră sau de an, activitățile muzicale, excursiile, proiectele de misiune sau multe alte activități prin care ne cunoaștem colegii, dar mai ales pe Dumnezeu. Anii trec foarte repede aici, dar partea cea mai bună este că timpul a fost în favoarea noastră pentru că acum realizăm cât de mult și frumos ne-am transformat ca să ne împlinim obiectivul cu care am venit aici: să-L slujim pe Dumnezeu cu toată inima, cu toată puterea și cu tot sufletul nostru."

Iosif Vasilache, absolvent Teologie adventistă pastorală

„Cu siguranță aș recomanda această facultate, mai întâi pentru atmosfera frumoasă pe care am găsit-o aici, apoi pentru calitatea oamenilor din campus și a cursurilor de la universitate, dar mai ales pentru locul frumos înconjurat de natură, bucurie și zâmbet. A fost un loc în care m-am simțit aproape ca acasă."

Cristina Vasilache, absolventă Pedagogia învățământului primar și preșcolar

„Cred că perspectiva despre lume și viață pe care o primești într-o instituție adventistă este bine fondată și poate oferi diferite avantaje în misiunea socială, în lucrul cu oamenii. Am fost motivată să aleg acest campus pentru că aici sunt promovate valorile creștine, există un program cu reguli bine formulate și unde profesorii încep cursurile altfel de cum se încep în cele mai multe universități. La Universitatea Adventus și la Școala Postliceală Sanitară este ceva obișnuit ca orele de curs să înceapă cu rugăciune, cântare și meditație pentru că alegem ca mai întâi să ne oferim mintea și inima lui Dumnezeu."

Emanuela Săvescu, absolventă Asistență socială la Universitatea Adventus din Cernica

EDUCAȚIE PENTRU CER
EMANUEL SĂLĂGEAN

„Băiatul nostru a terminat programul de studii Teologie adventistă pastorală și suntem extraordinar de bucuroși pentru că în acești patru ani care au trecut am trăit o deosebită plăcere să-l vedem pe Szilárd cum crește, cum se dezvoltă și cum a legat o relație bună cu Dumnezeu."

Biró Tibor, părinte

În final, mai amintim că, la câteva zile după festivitatea de absolvire, studenții din anii terminali au susținut examenele de licență, iar rezultatele obținute au confirmat încă o dată că actul educațional la Universitatea Adventus este la cel mai înalt nivel. Procentul de promovare a fost de 100%, iar media notelor obținute la examenele de licență la cele trei programe de studii (Teologie adventistă pastorală, Asistență socială și Pedagogia învățământului primar și preșcolar) a fost 9,09. Dar mai mult decât aceste rezultate academice, cea mai mare mulțumire este convingerea că Dumnezeu susține educația adventistă, iar tinerii absolvenți care pleacă din campusul adventist de la Cernica sunt în primul rând preocupați să transmită mesajul Evangheliei și să-i ajute pe copii, tineri și adulți să se pregătească pentru apropiata revenire a Domnului Isus Hristos. Tinerii care sunt interesați să studieze în campusul adventist din Cernica se mai pot înscrie în sesiunile de admitere de toamnă, programate în perioadele 25 august–7 septembrie la Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca" din Cernica și 10–17 septembrie la Universitatea Adventus. Mai multe informații despre admitere se pot obține la adresa de internet uadventus.ro sau la telefoanele 021 369 53 50; 0744 68 51 23. ■

Emanuel Sălăgean este șef birou promovare, Universitatea Adventus.

CA_august_2018.indd 5 24/07/2018 14:15:57

GÂNDURI DESPRE ÎNVIERE ÎN LUMINA BIBLIEI ȘI A SPIRITULUI PROFETIC

Speranța fiecărui creștin de a trăi veșnic se întemeiază pe învierea Domnului Isus Hristos, Mielul cel ispășitor, și pe făgăduința Lui de a-i învia pe toți cei ce cred în El cu adevărat (2 Corinteni 4:14).

De la Geneza la Apocalipsa, Biblia ne învață despre planul divin de mântuire ce culminează cu readucerea pentru totdeauna la viață a celor salvați, celorlalți revenindu-le o înviere spre nimicire, dreaptă, asumată și veșnică – Isaia 26:19; Ioan 5:29; Faptele 24:15.

Ellen White vorbește despre trei învieri la sfârșit de istorie: o înviere specială, urmată de prima înviere și de a doua înviere generală.

SCOPUL ÎNVIERII SPECIALE ESTE ACELA DE A PERMITE ANUMITOR GRUPURI DE CREDINCIOȘI ȘI DE NECREDINCIOȘI SĂ FIE ÎN VIAȚĂ PENTRU A FI MARTORI LA ULTIMELE EVENIMENTE, MAI ALES LA REVENIREA LUI HRISTOS ÎN SLAVĂ.

1. Învierea specială va fi în timpul plăgii a șaptea, exact înainte de venirea lui Hristos, pentru trei categorii de oameni. Apocalipsa 16:17,18: *Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie,* a ieșit un glas *tare care zicea: «S-a isprăvit!» Apoi s-a făcut un mare cutremur, așa de tare că, de când este omul pe pământ, n-a fost cutremur așa de mare*. Atunci mormintele se deschid și *mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viață veșnică, iar alții pentru ocară și rușine veșnică* (Daniel 12:2). Atunci „toți cei care au murit crezând ferm în mesajul celui de-al treilea înger ies din morminte într-un corp nou, ca să audă legământul de pace al lui Dumnezeu cu cei ce au păzit legea Sa. «Cei ce L-au străpuns» (Apocalipsa 1:7), cei care au ridiculizat agonia morții lui Hristos, precum și cei mai violenți oponenți ai adevărului și ai poporului Său sunt înviați ca să-L vadă în glorie și să vadă onoarea care li se acordă celor credincioși și ascultători." (*TV*, p. 524)

Scopul învierii speciale este acela de a permite anumitor grupuri de credincioși și de necredincioși să fie în viață pentru a fi martori la ultimele evenimente, mai ales la revenirea lui Hristos în slavă. Isus îi promisese lui Caiafa aceasta în Matei 26:64. De asemenea, Apocalipsa 14:13 făgăduiește o binecuvântare specială pentru cei care mor în Domnul după vestirea soliei celui de-al treilea înger. Ellen White a văzut în acest verset o promisiune făcută păzitorilor Sabatului de a avea parte de această înviere specială (*FLB*, p. 182).

2. Învierea drepților – 1 Tesaloniceni 4:17; 1 Corinteni 15:52. Imediat după învierea parțială anterioară, cei neprihăniți aud vocea lui Dumnezeu, care anunță ziua și ceasul venirii lui Isus. „Curând apare la răsărit un nor mic și negru, cam de o jumătate de palmă. Este norul care Îl înconjoară pe Mântuitorul și care devine din ce în ce mai luminos și mai plin de slavă, asemenea unui nor mare și alb" (*TV*, p. 526). „Împăratul împăraților coboară pe nor. În mijlocul cutremurului pământului se aude vocea Fiului lui Dumnezeu, care îi cheamă la viață pe sfinții adormiți. Toți ies din morminte cu aceeași statură cu care au intrat în ele. Însă învie cu prospețimea și vigoarea unei tinereți veșnice, urmând să crească până la înălțimea deplină a omenirii, în slava ei de la început" (*TV*, p. 529). „Sfinții aflați în viață sunt preschimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi și ridicați împreună cu cei înviați pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh" (*Experiențe și viziuni*, p. 255).

Cu privire la învierea copilașilor părinților credincioși, dar care au murit înainte de a fi fost capabili de o credință și responsabilitate personală,

CA_august_2018.indd 6 24/07/2018 14:15:57

Ellen White a scris: „Credința părinților credincioși este valabilă pentru copii, la fel ca atunci când Dumnezeu a trimis pedepsele Sale asupra întâilor născuți ai egiptenilor" (*Solii alese*, vol. 3, p. 261). „Când ies nemuritori din paturile lor de țărână, copilașii zboară imediat în brațele mamelor lor. Ei se întâlnesc din nou pentru a nu se mai despărți niciodată" (*Solii alese*, vol. 2, p. 228). „Nu pot să spun dacă vor fi mântuiți copiii părinților necredincioși, deoarece Dumnezeu nu Și-a făcut cunoscut planul cu privire la subiectul acesta" (*Solii alese*, vol. 3, p. 262). Totuși unii vor fi înviați. „Mulți dintre acești micuți nu au mame acolo... Îngerii îi primesc pe copiii fără mame și îi conduc la pomul vieții" (*Solii alese*, vol. 2, p. 228). Ellen White menționează cazul unui om născut cu un handicap mental major, având capacitatea de a raționa cât un copil, dar care avea supunerea și ascultarea unui copil. Acesta va avea o „moștenire printre sfinții în lumină" (*EUZ*, p. 213).

3. A doua înviere generală are loc după cei o mie de ani (Apocalipsa 20:5). Isus, îngerii și mântuiții se apropie de pământ. După aceasta, „cu o măreție înfricoșătoare, Isus i-a chemat la viață pe morții cei răi. Aceștia au ieșit cu aceleași trupuri slăbite, bolnăvicioase, cu care coborâseră în morminte" (*Experiențe și viziuni*, p. 258). „Cei ce trăiseră înainte de potop aveau o statură uriașă, bine proporționată și cel puțin de două ori mai înalți decât oamenii ce trăiesc acum pe pământ, dar purtând urmele bolii și ale morții" (*SG*, vol. 3, p. 84).

„În timp ce privesc slava lui Hristos, cei răi exclamă într-un glas: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!» Nu dragostea le inspiră aceste cuvinte de exclamație. Puterea adevărului e cea care smulge aceste cuvinte de pe buzele lor îndărătnice" (*TV*, p. 543). Ei au același spirit de revoltă cu care au murit, dar nu mai primesc un alt timp de har pentru reabilitare deoarece sunt de neschimbat. Scopul celei de-a doua învieri este ca toți să fie condamnați înaintea lui Dumnezeu proporțional cu faptele lor, consemnate în cărțile cerești. Apoi toți aceștia sunt aruncați în „iazul de foc" (Apocalipsa 20:14,15; 21:8), unde sunt consumați până ce încetează să mai existe (Maleahi 4:1; *WLF*, p. 12).

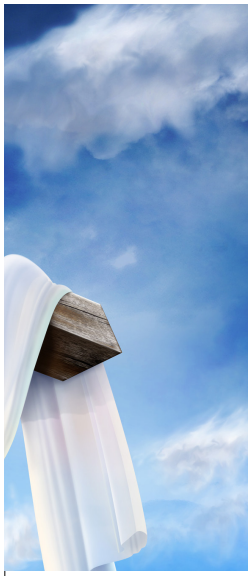

Apare în Spiritul Profetic o excepție în dreptul învierii a doua. Sclavii ce au avut parte de o viață total lipsită de lumină spirituală, care și-au dezvoltat un caracter rău, nu vor fi înviați pentru judecată. Sclavii pioși și cu mințile virtuoase vor avea parte de învierea întâi și de veșnicie. Dar acei sclavi care nu au știut decât de biciul stăpânului, devenind degradați moral și având nivelul vitelor stăpânului, vor avea din partea lui Dumnezeu mila de a rămâne în mormintele lor fără a fi înviați pentru judecată. Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, nu îi poate lua în cer cu caracterul lor atât de degradat, dar, în mila Lui dreaptă, nici nu îi va supune judecății executive. „Îi va socoti ca și cum nu ar fi existat niciodată." (*SG*, vol. 1, p. 193). Stăpânii cei răi ai acestora vor purta răspunderea întunericului în care i-au ținut cu forța.

Unii se întreabă de ce necredincioșii sunt înviați doar pentru a fi distruși de Dumnezeu. Motivul este acela că prima moarte, de care orice om are parte, nu este plata păcatului (Romani 6:23) și nu este o judecată după faptele celor în cauză (Matei 16:27; 2 Corinteni 5:10; Apocalipsa 20:12; 22:12). De moartea întâi au avut parte și oamenii neprihăniți. Dar cei răi trebuie să fie judecați și pedepsiți proporțional cu faptele lor înregistrate (Luca 12:47). Judecata are loc în mia de ani dintre cele două învieri generale. Pedepsirea are loc după mileniu, înainte de restaurarea Noului Pământ.

SPERANTA CRESTINULUI

CRISTIAN TRENCHEA

ISUS I-A ZIS: „EU SUNT ÎNVIEREA ȘI VIAȚA. CINE CREDE ÎN MINE, CHIAR DACĂ AR FI MURIT, VA TRĂI." (IOAN 11:25)

Imaginea de ansamblu a învierii și a judecății finale divine

Judecata preadventă, având ca judecător pe Dumnezeu Tatăl și avocat pe Domnul Hristos, îi lămurește pe îngeri cu privire la cei neprihăniți și iubirea dreaptă divină. Urmează *învierea specială*, venirea Mântuitorului și *învierea generală* a drepților. Aceștia participă alături de Domnul Hristos ca judecători la *judecata milenială*, în timpul căreia mântuiții se lămuresc cu privire la dreptatea iubitoare divină în dreptul celor pierduți și al demonilor. Urmează *învierea a doua* (singura ocazie când sunt în viață toți oamenii ce au trăit vreodată pe pământ). *Judecata executivă*, având ca judecători pe Tatăl și pe Fiul, îi clarifică pe toți cei nelegiuiți cu privire la propria alegere de a fi pierduți. Satana recunoaște, e dat pe față și e distrus pe veci, împreună cu demonii și cei nemântuiți. Astfel, caracterul lui Dumnezeu este îndreptățit pe deplin, Legea Sa e înălțată, credincioșii sunt salvați, iar păcatul și păcătoșii – o istorie ce nu se mai repetă (Naum 1:9).

„Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și într-o bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire" (*TV*, p. 556). ■

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

CA_august_2018.indd 7 24/07/2018 14:15:58

MESAGERUL DOMNULUI

Învățătura și mărturia

La data de 16 iulie 1915, ora 15:40, în California se stingea din viață Ellen G. White. Decesul ei a însemnat un punct de cotitură în viața adventiștilor de ziua a șaptea. Mulți au presimțit lucrul acesta și, încă din timpul vieții, i-au adresat întrebarea: „Ce va fi cu noi când tu ne vei părăsi? Ne va da Domnul un alt profet sau va trebui să parcurgem singuri drumul care a mai rămas?" Ellen G. White a răspuns doar atât: „Aveți scrierile mele, acelea vă vor ajuta." Cu adevărat, în urma dânsei a rămas o cantitate uriașă de scrieri. Ce putem spune după mai bine de 100 de ani de la moartea ei? Scrierile ei ne-au ajutat?

Nu de mult am primit această scrisoare de la cineva: „Un frate are probleme serioase cu privire la rolul de profet al lui Ellen G. White. După aprecierea lui, Ellen G. White nu a fost profet adevărat pentru că într-o ocazie a stabilit un timp în mod eronat. La profeții adevărați se împlinesc toate cuvintele (1 Împărați 22:24-28)... În felul acesta, el pune sub semnul întrebării întreaga solie adventistă. Aș dori să-l ajut, dar nu știu cum să procedez."

În măsura în care prin „stabilirea datei" se referă la a doua venire a lui Hristos, atunci acest frate greșește. În anul 1844, și Ellen G. White a așteptat a doua venire a lui Hristos, iar când evenimentul nu a avut loc, chiar și ea s-a înșelat. Dar aceasta a avut loc în luna octombrie, iar Ellen G. White a primit prima viziune abia în luna decembrie, cu ocazia unei ore de rugăciune, pe când se rugau tocmai ca Dumnezeu să le descopere motivul dezamăgirii. Dumnezeu a chemat-o pe ea tocmai ca să arate adventiștilor dezamăgiți calea care îi scoate din impas. Dincolo de aceasta, din scrisoarea de mai sus se naște o întrebare importantă: Care este legătura dintre identitatea adventiștilor de ziua a șaptea și concepția noastră despre slujirea lui Ellen G. White? Poate fi cineva un adventist adevărat dacă pune sub semnul întrebării rolul de profet al lui Ellen G. White?

DUMNEZEU A AVUT, ARE ȘI VA AVEA MEREU UN POPOR PE PĂMÂNT „CARE ARE CA NORMĂ A TUTUROR ÎNVĂȚĂTURILOR ȘI CA FUNDAMENT AL TUTUROR REFORMELOR BIBLIA, ȘI NUMAI BIBLIA" (TV, p. 529). NOI, ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA, APARȚINEM ACESTUI POPOR.

Moștenirea Reformei

Adventiștii de ziua a șaptea sunt moștenitorii Reformei protestante. Conform credinței noastre, prin mișcarea adventă a ajuns la lumină întregul adevăr al Evangheliei. Această mișcare cu o solie specială a apărut cu scopul de a duce până la capăt ceea ce a fost realizat parțial prin Reformă și dezvăluie din nou omenirii cunoștința cu privire la acele adevăruri care au fost falsificate anterior. (C.B. Haynes, *The Hour of God's Judgment* (*Ceasul judecății lui Dumnezeu)*, p. 78)

În general, rezultatele Reformei sunt înmănuncheate în cinci enunțuri fundamentale. Fiecare dintre aceste enunțuri conține cuvântul latin *sola*, ceea ce înseamnă „exclusiv", „doar singur/singură". Cele cinci „SOLA" sunt următoarele: (1) *Sola Scriptura,* ceea ce înseamnă că singurul fundament al credinței noastre este Scriptura. (2) *Sola fide*, ceea ce înseamnă că la baza iertării păcatelor, la baza îndreptățirii în fața lui Dumnezeu se află doar credința în Isus Hristos, o credință manifestată prin iubire. (3) *Sola gratia*, ceea ce înseamnă că singurul izvor al mântuirii noastre este harul lui Dumnezeu, care precede toate, har nemeritat. (4) *Solus Christus,* ceea ce înseamnă că nu ne este dat alt nume prin care putem fi mântuiți decât numele lui Isus Hristos. (5) *Soli Deo gloria* înseamnă că doar lui Dumnezeu I se cuvine slava pentru faptul că a răscumpărat și mântuit pe omul pierdut.

Dintre cele cinci *sola*, mă refer doar la prima, care exprimă convingerea că Sfânta Scriptură este revelația voinței infailibile a lui Dumnezeu și de aceea, în cuprinsul ei, avem tot ceea ce este necesar în vederea mântuirii noastre. Dumnezeu a avut, are și va avea mereu un popor pe pământ „care are ca normă a tuturor învățăturilor și ca fundament al tuturor reformelor Biblia, și numai Biblia" (*TV*, p. 529). Noi, adventiștii de ziua a șaptea, aparținem acestui popor.

Principiul Reformei exclude așezarea scrierilor oricărui autor pe aceeași treaptă de autoritate

CA_august_2018.indd 8 24/07/2018 14:15:58

Traducător **Emilian Niculescu**, pastor pensionar

cu Biblia. Dumnezeu ne transmite chiar printr-o carte profetică încheierea canonului Bibliei (Apocalipsa 22:18,19). Nu este permis nici să adăugăm și nici să scoatem ceva din conținutul ei! Dar ce înseamnă a scoate sau a adăuga? Înseamnă a interpreta Biblia după bunul plac (2 Petru 1:20); înseamnă a eluda acele adevăruri care ne condamnă și a adăuga cuvinte și idei care se potrivesc cu concepțiile noastre preferate. Deci principiul *Sola Scriptura* nu exclude, dimpotrivă, presupune explicarea Bibliei, cât și aplicarea practică.

Etalonul interpretării Bibliei

Există un etalon al interpretării Bibliei sau fiecare o poate interpreta conform cu părerea sa personală? Atât Domnul Isus, cât și ucenicii au interpretat Scripturile și au făcut o distincție între interpretarea corectă și cea falsă. Apostolul Pavel se aștepta ca, după plecarea sa, chiar și dintre conducătorii comunității să fie unii „care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor" (Faptele 20:30). Apostolul Petru evidențiază faptul că nicio prorocie nu a apărut prin voia omului și nici interpretarea nu se poate face oricum (2 Petru 1:20-21). Aceste exemple ne învață că fiecare dintre noi are nevoie de o busolă spirituală pentru ca, în timpul cercetării Scripturii, să nu se rătăcească. Care este această busolă?

Mai întâi Dumnezeu ne-a dat biserica Sa pentru a servi drept ghid în privința interpretării Sfintelor Scripturi. Atunci când biserica din Efes a fost confruntată cu ispite, apostolul i-a rugat să trăiască și să gândească în armonie cu chemarea care le-a fost adresată de Dumnezeu: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți." (Efeseni 4:1-6)

Iar pe corinteni i-a mustrat pentru faptul că existau grupări divergente și partide în privința credinței apostolice și a viețuirii creștine (1 Corinteni 1:10-13).

Ellen G. White a recunoscut autoritatea bisericii de a învăța. A spus următoarele: „Dumnezeu a stabilit ca pe pământ biserica Sa să fie transmițătorul luminii și prin aceasta vrea să comunice intențiile și voința Sa. El nu a dat niciunuia dintre slujitorii Săi o asemenea experiență care să fie independentă de experiența bisericii Sale" (*FA*, p. 110–111).

O altă unealtă este Spiritul Profetic, ceea ce Dumnezeu ne-a dat în interiorul bisericii pentru a putea face deosebirea între știința apostolilor și învățăturile străine. Apostolul Pavel a continuat pasajul amintit din Epistola către efeseni, arătând că Hristos cel proslăvit „a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evanghelişti, pe alții păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos" (Efeseni 4:11-13).

Profeții au avut un rol însemnat, ajutând biserica să interpreteze și să aplice corect scrierile Vechiului Testament, cât și cuvintele lui Isus și ale apostolilor. Sub călăuzirea specială a Duhului Sfânt au dat îndrumări utile creștinilor, atât în privința problemelor legate de credință, cât și de morală. De ce au făcut aceasta? Scopul a fost pentru ca toți membrii bisericii să ajungă la o unitate în privința credinței și a cunoașterii lui Hristos. În această ordine de idei a avut dreptate adresantul scrisorii: este imposibil să ne păstrăm identitatea adventistă dacă nu putem să credem în indicațiile primite de la Dumnezeu prin profeții Săi.

Dezvoltarea învățăturilor adventiste

Care a fost rolul lui Ellen G. White în privința procesului de dezvoltare a doctrinei și care poate fi rolul ei în prezent? Prin folosirea cuvintelor „a fost" și „poate fi", aș dori să exemplific că este o diferență între situația existentă în timpul vieții și cea de după moartea ei. În timpul vieții, uneori se opunea ca scrierile dânsei să fie utilizate în clarificarea acelor probleme pentru care nu a primit nicio îndrumare din partea lui Dumnezeu. Din păcate, în mod evident, azi nu mai este posibil lucrul acesta atunci când unii abuzează de scrierile ei.

Care a fost rolul slujirii ca profet al lui Ellen G. White în timpul când a avut loc cristalizarea pilonilor fundamentali ai doctrinei adventiștilor de ziua a șaptea? Ea însăși a dat răspuns la această întrebare. Referindu-se la „conferințele de Sabat"

ROLUL PROFETULUI
SZILVASI JOZSEF

SĂ NU PĂRĂSIM TEMELIILE STRĂVECHI! SĂ CERCETĂM ȘI SĂ URMĂM SCRIPTURA!

CA_august_2018.indd 9 24/07/2018 14:15:59

din anul 1848, ea a declarat: „Mulți nici nu știu pe ce temelii solide am așezat credința noastră... ne-am adunat cu inimi împovărate și ne-am rugat ca să fim una în privința credinței și a învățăturii pentru că știm că Hristos nu poate fi despărțit... Dacă vreo doctrină nu era înțeleasă nici după rugăciuni serioase, atunci o discutam. Fiecare își expunea în mod liber părerea, apoi îngenuncheam și ne rugam stăruitor pentru ca Dumnezeu să ne ajute să vedem clar și să fim una, după cum Hristos este una cu Tatăl... În unele situații, Duhul Sfânt mă lua în stăpânire, iar Dumnezeu lumina prin modalitatea aleasă de El câte un subiect dificil, iar apoi urma o armonizare deplină. Toți eram un duh și o înțelegere." (*Christian Experience and Teaching of Ellen G. White*, pp. 192–195)

PIONIERII NOȘTRI SE RUGAU ȘI CERCETAU STĂRUITOR BIBLIA CA SĂ AJUNGĂ LA UN NUMITOR COMUN ÎN CEEA CE PRIVEȘTE CREDINȚA. ATUNCI CÂND PUNCTELE DE VEDERE DIVERGENTE DEVENEAU INSURMONTABILE, INTERVENEA DUMNEZEU ȘI, PRIN INTERMEDIUL SPIRITULUI PROFETIC, LE OFEREA ÎNDRUMAREA NECESARĂ.

Pionierii noștri se rugau și cercetau stăruitor Biblia ca să ajungă la un numitor comun în ceea ce privește credința. Atunci când punctele de vedere divergente deveneau insurmontabile, intervenea Dumnezeu și, prin intermediul Spiritului Profetic, le oferea îndrumarea necesară. Cuvintele lui Ellen G. White nu înlocuiau studierea regulată a Bibliei, dar le ofereau pionerilor noștri cheia pentru a înțelege mesajul biblic. Toate acestea sunt în concordanță cu doctrina noastră, conform căreia scrierile lui Ellen G. White „clarifică faptul că Biblia este etalonul cu care trebuie verificate fiecare învățătură și fiecare experiență" (*Doctrine*, 18).

Profetul nu este nemuritor

În cadrul mișcării millerite a fost o dispută privind înțelesul expresiei „zilnică" din Daniel 8:13. La finele secolului al XIX-lea s-au reaprins discuțiile, care au continuat apoi chiar și după moartea lui Ellen G. White. Conform interpretării tradiționale, specificația „zilnică" se referea la păgânismul roman. Aceasta era înțelegerea lui Stephen N. Haskell. „Erezia cea nouă și periculoasă" – după părerea lui Haskell, împărtășită și de către Arthur G. Daniells și de William W. Prescott – înțelegea prin expresia „zilnică" interpretările distorsionate ale slujirii lui Hristos ca mare-preot. Atâta timp cât a trăit, Ellen G. White nu a fost dispusă să se amestece în această dispută. Ea a declarat în mod hotărât: „Nu sunt de acord ca vreo scriere a mea să fie implicată în dezbaterea acestei probleme. Nimeni nu poate să facă o condiție de mântuire din cunoașterea sensului adevărat al acestui cuvânt. Acum îi rog pe frații mei împreună slujitori să nu folosească scrierile mele în disputa lor cu privire la acest cuvânt." (*1SM*, pp. 156–160)

Însă după moartea lui Ellen G. White, polemica tindea să umbrească înțelegerea cu privire la slujirea ei. Daniells și Prescott susțineau că scrierile lui Ellen G. White nu sunt destul de clare în problema aceasta. În schimb, Haskell și Washburn au declarat că scrierile lui Ellen G. White sunt ultimul cuvânt în judecarea lucrurilor cotidiene și că, dacă în problema aceasta nu acceptăm punctul ei de vedere, „aceasta va nimici pur și simplu autoritatea Spiritului Profetic". Haskell a declarat că, deoarece Ellen G. White nu a fost dispusă „ca în beneficiul altora să apere onoarea Spiritului Profetic față de părerea lui Prescott, atunci o voi face eu". Aceasta a fost o declarație îndrăzneață, prin care s-a declanșat o anumită ostilitate față de scrierile Spiritului Profetic. Întrebarea nu mai era în ce mod ajută scrierile lui Ellen G. White la înțelegerea Sfintelor Scripturi, ci cum putem apăra o anumită interpretare a scrierilor ei? Unii și-au însușit exclusivitatea dreptului de a interpreta corect scrierile Spiritului Profetic.

Nu doar acest exclusivism menționat mai sus, ci și compilații alcătuite în mod arbitrar au contribuit la distanțarea multora față de Spiritul Profetic. Deja în timpul vieții lui Ellen G. White, unii au cerut să poată alcătui colecții personale pentru a susține poziția lor. Ellen G. White a interzis o asemenea practică și a declarat: „Prin utilizarea mărturiilor în vederea susținerii unor anumite puncte de vedere, se poate întâmpla ca citatele să provoace o altă impresie decât atunci când sunt citite în contextul original" (*1SM*, p. 53). Unele dintre aceste compilații sunt chiar acte teroriste față de slujirea lui Ellen G. White. Toate acestea trebuie să ne determine la prudență, ca nu cumva chiar și noi să devenim pietre de poticnire pentru oameni în privința slujirii lui Ellen G. White.

Trecerea unui secol de la decesul ei a adus cu sine acea soluție pe care mai mulți au încurajat-o de mai multe decenii: pregătirea unei „ediții critice" a scrierilor ei. Aceasta înseamnă publicarea scrierilor sale în ordine strict cronologică, prevăzute cu note explicative care să elucideze fundalul anumitor mărturii. Acest proces a început. Această măsură îl ajută pe cercetătorul de bunăcredință să înțeleagă mai bine anumite pasaje.

Să nu părăsim temeliile străvechi! Să cercetăm și să urmăm Scriptura! Să studiem cu încredere Spiritul Profetic pentru a vedea dacă nu cumva Dumnezeu ne-a dat vreo cheie în vederea unei mai bune înțelegeri a lucrurilor. ■

Dr. **Szilvási József** este pastor și rectorul Institutului Teologic Adventist, Ungaria.

CA_august_2018.indd 10 24/07/2018 14:15:59

CAPUL DISPERĂRII SAU CAPUL BUNEI SPERANȚE?

Am traversat Zambia, țara Cascadei Victoria, pe urmele moderne ale pașilor lui David Livingstone, plini de stropii binecuvântărilor, până în țara deșertului Namib, locul unde educația creștină face diferența între educația primită într-un sistem de stat și cel privat, între o școală cu un curriculum eminamente creștin și o școală cu un curriculum secular. Diferența este vizibilă nu doar în performanțele academice, ci mai ales în cele comportamentale. Un aforism recent spune că, dacă educația ți se pare scumpă, încearcă costurile ignoranței. Cei 75 de copii de la Școala „God Cares" provin din diverse medii familiale, monoparentale, în general, familii sărace, dar și din medii relativ favorizate, din familii adventiste și neadventiste. Costurile cu educația reprezintă o provocare pentru conducerea școlii, însă pentru copii sunt gratuite. Educație Creștină Accelerată (ACE) este un sistem creștin de educație care își propune să-i mentoreze pe elevi conform unei viziuni biblice asupra vieții, creându-le condițiile optime pentru ca ei să poată atinge maximumul de potențial în Hristos. Cele mai importante valori urmărite de ACE sunt: integritatea, evlavia, excelența și inovația. Adevărata educație izvorăște din Cuvântul lui Dumnezeu, de aceea, în viziunea ACE, orice studiu trebuie să-L aibă în centru pe Dumnezeu.

De-a lungul timpului, Conferința Muntenia a susținut parțial costurile cu educația din această școală. Este timpul să îi mulțumim. Pe această cale mulțumim și Bisericii Emaus, din Madrid, dar și multor alte biserici și donatori din întreaga lume. Sprijinul a fost dublat anul acesta de eforturile financiare făcute de Conferința Moldova care, prin pastorul Iulian Condurachi și o echipă venită din România, s-au materializat în construirea unei bucătării și a unei săli de mese. Singura masă a unui copil namibian constă într-un terci de mălai alb. La școală, copiii primesc trei mese pe zi.

GOD CARES
DANIEL NIȚULESCU

Peste ani și ani, Isus va privi la „rodul muncii sufletului Său și Se va înviora" (Isaia 53:11), iar măcar o parte din pustiul Namib „se va veseli și va înflori ca trandafirul" (Isaia 35:1). Ne vom bucura împreună de jertfă privind copiii de altădată, care vor sluji ca pastori, misionari și legiuitori. O Africă imemorială care și-a găsit direcția și destinul. Spre Capul Bunei Speranțe. Ceea ce odinioară îi înfricoșa pe temerarii navigatori Vasco Da Gama și Bartolomeu Dias ca fiind Capul Disperării (Nenorocirii), pe termen mediu și lung, datorită investiției educaționale și spirituale, poate redeveni Capul Bunei Speranțe, grație jertfei Domnului Isus. Grație profesorilor „spartani", care de ani buni continuă să lupte pe metereze: Larisa și Liviu, managerii școlii, și profe-

CA_august_2018.indd 11 24/07/2018 14:16:00

sorilor: Ileana, Iliuță, Naomi. Grație ție, care te vei implica măcar pentru o vreme, ducând făclia mai departe.

Vrei să fii profesor în Namibia?

Școala Adventistă „God Cares” din Namibia caută trei profesori voluntari. Școala asigură cazarea și mesele voluntarilor, în timp ce Conferința Muntenia suportă cheltuielile biletelor de avion.

Notă: Perioada minimă pentru voluntariat este de un an. Pentru o perioadă mai mică de un an, biletele de avion sunt suportate personal sau din alte sponsorizări.

Profil profesori voluntari:

» tineri adventiști cu vârsta între 19 și 35 de ani
» absolvenți de facultate pentru postul de supervizor
» absolvenți de liceu pentru postul de monitor
» cunoștințe medii de limba engleză – exprimare/scris
» spirit de echipă
» modestie în îmbrăcăminte

Dacă ești tânăr și doritor de o expediție misionară, te invităm să accepți provocarea „Un an pentru Hristos!” în Namibia. Voluntarii care au trecut pe la această școală au mărturisit, împreună cu marele misionar David Livingstone, că Africa – „rana deschisă a omenirii” – le-a răpit o parte din inima lor.

Puteți obține mai multe informații contactând numărul de telefon (wattsapp): 0742795091 sau pe wattsapp-ul numărului de telefon: +264813454152. ■

Daniel Nițulescu este pastor, Departament Misiune Externă – Conferința Muntenia

UNIVERSITATEA ADVENTUS*

ADMITERE 2018
10 - 17 SEPTEMBRIE

Un nume nou,
ACEEAȘI MISIUNE!

Teologie adventistă pastorală

Asistență socială

Pedagogia învățământului primar și preșcolar

Școala Postliceală Sanitară „Doctor Luca” Cernica
25 AUG. - 7 SEPT.

2017
Universitatea Adventus
1995
Institutul Teologic Adventist
1992
Institutul Teologic Adventist de grad universitar
1951
Seminarul Teologic Adventist București
1931
Institutul Biblic Stupini - Brașov
1926
Institutul Biblic Diciosânmartin
1924
Institutul Biblic Focșani

021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

*Noul nume al Institutului Teologic Adventist este, din 29 noiembrie 2017, Universitatea Adventus (Legea 227/2017).

PRINCIPII DE INTERPRETARE A APOCALIPSEI LUI DANIEL

PROCEDEE LITERARE
DANIEL OLARIU

Procedeul literar al revelației (1)

Descifrarea unui text situat la milenii distanță de cititorul postmodern este direct proporțională cu decodarea strategiilor literare aflate la baza compunerii acestuia. Dacă studiile anterioare au plasat apocalipsa lui Daniel în șirul neîntrerupt al efervescenței apocaliptice care a caracterizat Israelul biblic,[1] obiectivul major al prezentărilor care vor urma este de a identifica acele principii de interpretare care facilitează decodarea mesajului cărții. Cel dintâi „cifru" hermeneutic discutat este „procedeul literar al revelației". Intenția autorului este de a demonstra în premieră importanța acestui mecanism în vederea descifrării apocalipsei lui Daniel.

Procedeul literar al revelației [x(x+1)]

Pentru a conferi o bază solidă principiului propus, mai întâi vom demonstra fenomenologic prezența acestuia în alte secțiuni biblice. Din rațiuni metodologice, exemplele discutate sunt selectate predominat din literatura veterotestamentară, deși, după cum vom arăta, procedeul este atestat și în literatura noutestamentară. De asemenea, vom ilustra că fenomenul este vizibil la nivel de expresii, paragrafe, episoade narative, secțiuni și cărți.

Procedeul poate fi exprimat prin formula *x(x+1)*, unde variabila *x* reprezintă repetarea de trei ori a unei expresii, limbaj sau motiv literar într-un discurs narativ. În alte cuvinte, gruparea consecutivă a numeralelor trei (*x*) și patru (*x*+1) într-un context literar semnalizează cel mai adesea prezența „procedeului literar al revelației". Pentru început, ne vom referi la *locus classicus* unde este prezentă formula, și anume, cartea lui Amos. Faptul că profetul își introduce discursurile primei secțiuni cu formula „pentru trei nelegiuiri [...], ba pentru patru, nu-mi schimb hotărârea" a atras atenția cercetătorilor (cf. 1:3,6,9,11,13; 2:1,4,6). La fel de intrigantă a fost și observația că în primele șapte din cele opt ocazii, de câte ori apare formula, profetul menționează o singură nelegiuire, și nu trei, și nici patru. Întrucât oracolele lui Amos au fost scrise în versuri, iar formularea este atestată la rândul ei în versurile literaturii sapiențiale, dezbaterile au subliniat calitatea de procedeu literar al acestei formule. În consecință, s-a remarcat că, în forma lui elaborată, procedeul listează trei elemente (*x*), urmat de un al patrulea (*x*+1), cel din urmă reprezentând elementul emfatizat (e.g. Proverbele 30:15–16,18–19 21–23,29–31). În forma lui abreviată, așa cum este atestat în cartea Amos, cu toate că din punct de vedere formal numeralele trei și patru semnalează procedeul, se listează doar elementul emfatizat, și anume al patrulea din listă (*x*+1).

CEL DINTÂI „CIFRU" HERMENEUTIC DISCUTAT ESTE „PROCEDEUL LITERAR AL REVELAȚIEI".

Acestea fiind spuse, totuși vom arăta că procedeul este atestat amplu și în narațiuni. Cu toate că pasajele care vor fi discutate nu semnalează formal prezența procedeului prin gruparea consecutivă a numerelor trei și patru, acestea sunt organizate potrivit aceluiași principiu: o listă de trei elemente, urmată de un al patrulea. În plus, exemplele care urmează vor sublinia nu doar că ultimul element—cel de-al patrulea sau *x*+1—este cel mai important într-o astfel de construcție, ci și că el pronunță o descoperire sau revelație din partea lui Dumnezeu. Din acest considerent am propus „cifrului" denumirea de „procedeul literar al revelației".[2]

Chemarea lui Samuel (1 Samuel 3:1–21)

Pericopa 1 Samuel 3:1–21 prezintă chemarea lui Samuel ca profet. Pasajul este demarcat ca episod narativ prin *inclusio*, un procedeu literar care prezintă în prolog și epilog idei similare, având scopul de a anticipa, respectiv de a sumariza tematica episodului. În acest sens, dacă introducerea descoperă criza spirituală în Israel, „Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea, și vedeniile nu erau dese" (v. 1), concluzia subliniază rezolvarea

CA_august_2018.indd 13 24/07/2018 14:16:01

acesteia, „Domnul nu înceta să se arate în Silo, căci Domnul Se descoperea lui Samuel, în Silo, prin cuvântul Domnului" (v. 21). Ambele precizări includ referiri la „cuvântul Domnului", indicând subtil tematica episodului, și anume chemarea lui Samuel ca profet.[3]

În contextul discuției noastre, este semnificativ de remarcat că adresarea chemării este dezvoltată potrivit „tiparului literar al revelației". Aflăm astfel că „Domnul a chemat pe Samuel" de trei ori (v. 4, 6, 8). Tot de atâtea ori se notează că Samuel se înfățișează înaintea lui Eli semnalându-și prezența prin cuvintele, „Iată-mă, căci m-ai chemat!" (v. 5, 6, 8). De fiecare dată, Eli neagă chemarea, îndemnându-și ucenicul să își continue somnul (v. 5, 6, 9). Anticiparea ultimei chemări este semnalată mai întâi prin contabilizarea de către narator ale acelora de dinainte, i.e. „Domnul a chemat din nou pe Samuel, pentru a treia oară" (v. 8), pregătind așteptarea cititorilor pentru chemarea decisivă. Totodată, în acest moment, Eli realizează că „Domnul îl cheamă pe copil" și-l instruiește, în eventualitatea că va mai fi chemat încă o dată să răspundă: „Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă" (v. 9).

Punctul culminant al episodului biblic îl reprezintă chemarea lui Samuel pentru a patra oară (x+1). Menționarea dublă a numelui Samuel în adresarea Domnului, „Samuele, Samuele!", evocă chemările excepționale ale lui Avraam (Geneza 22:11) și Moise (Exodul 3:4), anticipând o activitate profetică comparabilă cu a acestor figuri ilustre.[4] Ultima chemare ocazionează totodată momentul unei revelații („vedenie" cf. v. 15). Din nefericire, conținutul acesteia anunța prevestiri sumbre cu privire la casa lui Eli.

„VORBEȘTE, DOAMNE, CĂCI ROBUL TĂU ASCULTĂ" (1 SAMUEL 3:9)

Fuga lui David de Saul la Samuel (1 Samuel 19:18–24)

Un alt episod conceput potrivit tiparului x(x+1) este 1 Samuel 19:18–24. Nu doar că episodul relatează despre singura împrejurare în care cele trei personaje majore ale cărții apar împreună – Samuel, Saul, David –, ci acesta demarchează și două secțiuni narative: David la palat și David ca fugar (1 Samuel 16:14–19:17). De asemenea, de la acest punct înainte, Samuel dispare complet de pe scenă, consemnându-se mai târziu doar moartea lui (cf. 1 Samuel 25:1; 28:3).[5]

Consumat de invidie pentru realizările militare ale lui David, Saul caută anihilarea urmașului de drept la tron. David dejoacă stratagemele lui Saul de a-l ucide și, probabil, aleargă la Samuel, la Rama, pentru a primi sfat și protecție. Împreună locuiesc în siguranță pentru o vreme la Naiot. Când află despre sprijinul politic oferit de Samuel și de noua locație, Saul trimite soldați să-l prindă pe David. Aceștia ajung în timpul unei procesiuni când prorocii, conduși de Samuel însuși, proroceau. „Duhul lui Dumnezeu a venit peste trimișii lui Saul și au început și ei să prorocească" (v. 20). Luând cunoștință de turnura situației, Saul insistă în planul lui, trimițând alți oameni, în alte două rânduri, dar cu același rezultat spectaculos: „au prorocit și ei" (v. 21). După ce naratorul notează explicit că de trei ori s-a repetat acțiunea, în cea de-a patra încercare (x+1) el menționează o schimbare de strategie: Saul însuși va merge să-l captureze pe David. În acest fel, naratorul creează suspans. Luând în considerare că Saul deja a fost descris ca fiind hărțuit de un „duh rău" (1 Samuel 16:14–16,23; 18:10; 19:9), întrebarea care se ridică este dacă va proroci și el, la fel cum au prorocit trimișii lui de mai înainte. Deznodământul episodului depășește cu mult așteptările cititorilor: Saul intră într-un extaz profetic, „aruncându-se dezbrăcat la pământ toată ziua aceea și toată noaptea" (1 Samuel 19:24). Paradoxul momentului a născut o dilemă față de experiența controversată a împăratului: „Oare și Saul este între proroci?" (v. 24).[6]

Samson și Dalila (Judecători 16:4–21)

Circumstanțele capturării lui Samson de către filisteni au fost relatate potrivit aceluiași procedeu narativ. După ce este descrisă înțelegerea dintre domnitorii filistenilor și Dalila, autorul menționează de trei ori aceeași scenă compusă din următoarele elemente ciclice: (1) întrebarea Dalilei adresată lui Samson de a-i arăta cu ce trebuie să fie legat (v. 6, 10, 13); (2) răspunsul fals oferit de Samson (v. 7, 11, 13); (3) legarea lui Samson conform propriilor indicații (v. 8, 12, 14); (4) înștiințarea Dalilei: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!" (v. 9, 12, 14); (5) Samson dejoacă uneltirea, eliberându-se din strânsoare (v. 9, 12, 14).

Rezolvarea intrigii are loc în cea de-a patra scenă. Pentru a-și pregăti cititorii, naratorul dă glas percepției Dalilei cu privire la purtarea reprobabilă a lui Samson, specificând că s-a repetat de trei ori. Totodată, autorul readuce în memoria cititorilor adevăratul motiv al disputei dintre cei doi, și anume sursa forței fizice: „Iată că de trei ori ți-ai bătut joc de mine și nu mi-ai spus de unde-ți vine puterea ta cea mare" (v. 15). Samson cedează insistențelor, oferindu-i Dalilei momentul „revelației". „Deschizându-și toată inima" (v. 18), el și-a descoperit secretul, dezvăluindu-i:

CA_august_2018.indd 14 24/07/2018 14:16:01

„Briciul nu a trecut peste capul meu, pentru că sunt închinat Domnului din pântecele maicii mele. Dacă aș fi ras, puterea m-ar părăsi, aș slăbi și aș fi ca orice alt om" (v. 17). Totuși dezvăluirile nu se opresc aici, ultima scenă conținând un moment de „revelație" și pentru Samson. La somația Dalilei că filistenii sunt asupra lui și aplicând strategii deja probate, Samson descoperă realitatea cruntă că puterea îl părăsise și că „Domnul Se depărtase de el" (v. 20).[7]

Foc din cer (1 Împărați 18:30–40)

Confruntarea dintre Ilie și prorocii lui Baal de pe muntele Carmel se finalizează cu coborârea focului din cer la cererea profetului Ilie. Din punct de vedere narativ, momentul conține atât punctul culminant, cât și deznodământul confruntării. Din nou algoritmul redactării scenei este procedeul literar al revelației x (x+1). După ce reprezentanții lui Baal și-au dovedit neputința de a coborî foc din cer și, implicit, eșecul închinării la Baal, Ilie cheamă poporul mai aproape de locul procesiunii solemne. Sub privirile celor prezenți, „a dres altarul Domnului, care fusese sfărâmat" (v. 30), clădindu-l din „douăsprezece pietre, după numărul seminților fiilor lui Iacov (v. 31). Un aspect intrigant în desfășurarea procesiunii îl reprezintă săparea unui șanț de jur împrejurul altarului, dar acest element anticipează o precizare ulterioară importantă care profilează minunea. Mai departe, lemnele și jertfa sunt pregătite și așezate pe altar. La acest punct, profetul își surprinde privitorii, îndemnându-i să umple și să verse patru vedre cu apă peste jertfă și lemne. Ilie insistă ca operațiunea să se mai facă încă o dată și, apoi, pentru „a treia oară". Pregătirea cititorilor pentru momentul de vârf al intrigii, cât și pentru așezarea miracolului în adevărata lui lumină este realizată atât prin precizarea că apa umpluse șanțul, cât și consemnarea că era timpul când se aducea jertfa de seară (v. 35–36). Ceea ce urmează constituie punctul culminant, sau al patrulea element (x+1), în care Dumnezeu Se descoperă. Ca răspuns la rugăciunea lui Ilie (v. 36–37), „a căzut foc de la Domnul și a mistuit arderea-de-tot, lemnele, pietrele și pământul, și a supt și apa care era în șanț" (v. 38).[8]

În numărul următor vom evidenția prezența procedeului în alte secțiuni biblice mai extinse. ■

Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la Universitatea Adventus din Cernica.

[1] Studiile anterioare au arătat că motivul „zilei Domnului" reprezintă un candidat serios în stabilirea originilor literaturii apocaliptice. În acest sens, s-a putut observa că motivul se reflectă în segmentul al patrulea al periodizării din apocalipsa lui Daniel. Tot atunci, anticipam nevoia unui răspuns cu privire la originile segmentării în patru perioade ale istoriei. Credem că studiile care urmează vor oferi răspunsul scontat.

[2] Exemplele care urmează au fost notate personal, independent de alte studii, e.g. Yair Zakovitch, „The Pattern of the Numerical Sequence Three-Four in the Bible" (PhD diss., The Hebrew University of Jerusalem, 1977), i-xxxi.

[3] Un detaliu care vine în sprijinul concluziei că tematica episodului gravitează în jurul „cuvântului Domnului" este intervenția naratorului în v. 7 de a explica faptul că „Samuel nu cunoștea încă pe Domnul, și cuvântul Domnului nu-i fusese încă descoperit". Referirea din nou la „cuvântul Domnului" sugerează o echivalență între chemarea lui Samuel ca profet și descoperirea „cuvântului Domnului". Vezi, de asemenea, v. 17.

[4] Chemarea de două ori pe nume apare doar în privința unor caractere biblice ilustre precum Avraam (Gen. 22:11) și Moise (Ex. 3:4). Compară, mai departe, cu Isaia 43:1 care enunță probabil principiul teologic din spatele chemării: „Te chem pe nume, ești al Meu."

[5] Menționarea decesului și ceremoniilor funerare de la moartea lui Samuel este folosită cu scopul de a conecta intertextual alte două momente importante din desfășurarea intrigii cărții, și anume episodul cu David, Nabal, și Abigail, și episodul cu Saul și vrăjitoarea din En-Dor. Acestea sunt singurele ocazii în care moartea lui Samuel este consemnată (1 Sam. 25:1; 28:3).

[6] Comentând extazul profetic al lui Saul, E.G. White oferă o informație extrabiblică relevantă: „Duhul lui Dumnezeu l-a luat sub stăpânirea Sa și, pe când își continua drumul, rostea rugăciuni către Dumnezeu, unite cu profetizări și cântări sfinte. El a profetizat despre venirea lui Mesia ca Mântuitor al omenirii". Cf. Ellen G. White, *Patriarhi și profeți* (București: Viață și Sănătate), 617.

[7] Pericopa capturării lui Samson se încheie cu momentul scoaterii ochilor (Jud. 16:21). Cel mai probabil, acest detaliu confirmă ideea că personajul reprezintă caracterologic pe aceia care își pierd capacitatea de „a vedea", discernământul, pătrunderea spirituală. Mai mult decât atât, verbul „a vedea" semnalează evenimente controversate în viața lui Samson (14:1, 8; 16:1), iar momentele de la finalul vieții relevă redobândirea „vederii" în ciuda orbirii fizice. În lumina acestor observații, motivația răzbunării față de filisteni „pentru acești doi ochi ai mei" (16:28) ar trebui descifrată în contextul părerii de rău pentru pierderea discernământului spiritual.

[8] Dacă de trei ori apa a fost vărsată indicând imposibilitatea miracolului, a patra oară aflăm ca apa a fost „consumată" de focul mistuitor venit de la Domnul. De asemenea, menționarea jertfei de seară reprezintă o aluzie la faptul că momentul este sincronizat cu serviciile de la templul de la Ierusalim. În felul acesta, în mod indirect, naratorul prezintă nostalgia după vremurile în care cele două regate erau unite și, astfel, sincronizate cultic.

CA_august_2018.indd 15 24/07/2018 14:16:01

AM TRĂIT ATÂTEA MINUNI... ÎN ZAMBIA!

Lucrarea lui Dumnezeu este ceva ce putem surprinde, dar nu putem cuprinde. „El face lucruri mari și nepătrunse, minuni fără de număr!" (Iov 9:10). Ce privilegiu prețios este acesta, să fii un instrument care stă la dispoziția cerului pentru păstrarea și promovarea cauzei lui Dumnezeu! Am depășit granițele necredinței și am acceptat chemarea pe care am primit-o anul trecut din partea coordonatorilor proiectului Total Member Involvement (Implicarea totală a credincioșilor), organizat la nivelul Conferinței Generale în colaborare cu Adventist World Radio; era chemarea de a sprijini lucrarea din Zambia.

Înțelegând că Dumnezeu ne cheamă să împărtășim lumii comorile harului Său, că dialogul dintre Evanghelie și culturi trebuie să se intensifice, din partea Uniunii Române s-a conturat o echipă de douăzeci de oameni, formată din pastori, soții de pastori, tinere și tineri laici. Alături de 950 de pastori și credincioși din Zambia, plus alți 30 de pastori și membri laici din Europa și Anglia, am predicat în fiecare seară, timp de două săptămâni, seria de prelegeri „Revelation of Hope" (Apocalipsa Speranței) locuitorilor din inima Africii.

Numai în cărțile cerului sunt înregistrate cu credincioșie numele și acțiunile tuturor acelora care s-au implicat în aceste activități din dorința sinceră de a sluji cauza lui Dumnezeu și a bisericii Sale. Mulțumim pentru că v-ați rugat pentru Elida și Daniel Oncea, Mădălina și Csabi Csiki, Adina și Ștefan Tomoiagă, Benjamin Stan, Daniel Nițulescu, Traian Aldea, Emil Eremie, Cristi Dorgo, Alin Ispaș, Teodoru Ciupag, Silviu Țuțuianu, Mihai Liviu Papadopol, Adina Comorașu, Simona Vasile, Luiza Capotă, Simina Tomoiagă, Marcel Brândzanic.

Când vorbim despre misiune în întreaga lume, trebuie să ne gândim că biserica are două părți: cea „de aici" și cea „de acolo", biserica ce trimite și biserica ce primește. Ambele au nevoie de misiune. Biserica „de aici", de acasă – oriunde ar fi în lume – nu își poate permite să se izoleze de restul bisericii. Oferirea unui sprijin prin a-L prezenta pe Isus altora, împărtășirea în mod special a ceea ce a făcut Dumnezeul minunilor în viața celui care prezintă mesajul sunt modalități de iubire și slujire ale lui Dumnezeu. Când privește dincolo de propriile nevoi, biserica „de aici" devine mai puternică. Uneori credem că oferim pentru că iubim. Adevărul este că numai când oferim învățăm cu adevărat să iubim. Biserica „de aici" nu își poate permite să piardă dragostea și sprijinul care vin de la biserica „de acolo".

Nimic nu se compară cu predicarea mesajului advent! Schimbă vieți! Am surprins câteva gânduri și impresii pe care unii dintre noi le-am trăit în locurile unde am predicat, capitala Zambiei, Lusaka, și în împrejurimile ei:

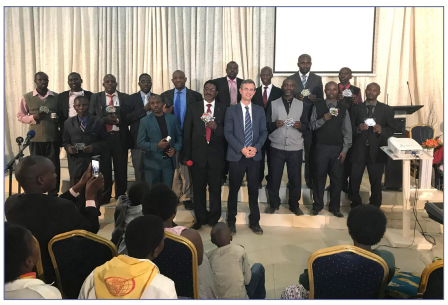

CA_august_2018.indd 16 24/07/2018 14:16:06

„A fost visul meu ca în timpul anilor de studenție să particip într-un proiect de misiune externă. Total Member Involvement a fost o experiență unică în care L-am simțit pe Dumnezeu aproape. A fost pentru prima dată când am vorbit în fața a sute de oameni. Îmi amintesc emoțiile pe care le-am trăit în prima seară în timp ce așteptam mașina care urma să mă ducă la biserică. Fiind vineri, șoseaua era foarte aglomerată. Am ajuns la Biserica Lubobo doar cu zece minute înainte de a începe. Oamenii cântau. Când am urcat la amvon, am văzut o mulțime de bărbați, femei și copii așteptând… așteptând să le vorbesc despre speranță. M-am rugat în gând: «Doamne, eu nu pot să fac nimic dacă Tu nu ești cu mine. Numai Tu poți să atingi inimile lor și numai Tu poți să-i convingi de iubirea Ta.» Seară de seară am simțit prezența lui Dumnezeu și am văzut cum oamenii ieșeau în față, acceptând darul iertării oferit de Isus și dorindu-și să trăiască o viață nouă alături de El. Nu este minune mai mare decât să vezi cum inima omului se schimbă prin puterea lui Dumnezeu." (Simina Tomoiagă, studentă Universitatea Adventus)

„Am auzit despre Africa, însă prin harul lui Dumnezeu am avut deosebita favoare să o văd pentru aproximativ trei săptămâni. Pot să consider că a fost cea mai frumoasă experiență misionară pe care am trăit-o până acum. Biserica în care am fost repartizat și în care am activat s-a numit Garden Main, Conferința Midlands, districtul Mandevu, Lusaka.

O biserică mare, cu aproximativ 1 300 de membri, cu o mulțime de copii care, pe lângă curiozitatea nativă a copilului, mai au și acea curiozitate de a studia omul alb, de a-l privi, a-l admira, de a se apropia de el și, de ce nu, la propriu, de a-i atinge hainele, părul, până acolo încât acel contrast de alb și negru rămâne doar la nivelul epidermei, sufletele deschizându-se reciproc într-o caldă îmbrățișare.

Globalizarea a ajuns și acolo, însă pare-se în forme mai ușoare deocamdată, ceea ce face ca adolescenții și tinerii să rămână încă atașați bisericii. Programele puse la dispoziție de biserică facilitează interconectarea generației tinere cu valorile moral-spirituale ale Bibliei, pe care le adoptă și le trăiesc în viețile lor.

ÎN TOATĂ LUMEA

LUIZA CAPOTĂ

„CUM M-AI TRIMIS TU PE MINE ÎN LUME, AȘA I-AM TRIMIS ȘI EU PE EI ÎN LUME." (IOAN 17:18)

Pentru adulți, viața mai înseamnă și luptă pentru asigurarea celor necesare existenței unor familii uneori numeroase. Sistemul de învățământ nu oferă gratuități, educația se plătește. Și nu există nici asistență socială pentru cei mai defavorizați. Însă nu am auzit pe cineva în biserică plângându-se din pricina lipsurilor materiale; renunță la multe, însă nu renunță la acel zâmbet care trădează un anume tip de credință în Acela care le-a dat viața, care le-o păstrează, care Se îngrijește de ei și de familiile lor și, mai mult, care le-a promis acea viață fără de sfârșit. Iar această sfântă speranță o pun și în cântec; indiferent în care dintre cele 73 de dialecte locale cântă, se vede aceeași pasiune și bucurie cu care trăiesc prezentul și anticipează gloriosul viitor. Să fie acesta acel tip de credință despre care Domnul Isus spunea că îl va căuta pe pământ înainte de revenirea Sa (Luca 18:8 u.p.)? Nu știu, însă ceea ce știu este că m-am simțit bine în preajma acestor oameni, mi-a fost

CA_august_2018.indd 17 24/07/2018 14:16:09

greu să mă despart de ei, iar acum, nostalgia amintirilor mă năpădește deseori.

Sper ca, prin harul nemeritat al lui Dumnezeu, să-i revăd ca mântuiți în slava Împărăției cerurilor și în mod special pe cei 37 de nou-convertiți care au răspuns cu «da» apelului Evangheliei, încheind legământul lor de credință cu Dumnezeu prin actul botezului, fiind astfel rodul binecuvântat al acestui efort misionar în biserica în care am vestit Cuvântul lui Dumnezeu." (Emil Eremie, pastor district Foișor – București).

„În Africa am găsit o cultură în care misticismul e la el acasă. Din prima zi în care m-am întâlnit cu mica grupă de adventiști din sudul unui sat de zeci de kilometri, grupă care se pregătea să înființeze o nouă biserică în cartierul lor (pe care o ridicase deja cu câteva cărămizi și un acoperiș așezat în grabă peste ele), am fost uimit să aflu că cei din localitate, deși își doreau să asculte mesaje creștine, de teama unor blesteme, nu acceptau să intre în biserica improvizată la marginea satului. Astfel, locul ales pentru desfășurarea întâlnirilor zilnice a fost un câmp mare de la capătul unei străzi a satului, unde erau două porți. Realizasem că era terenul de fotbal al satului. Totul părea pustiu în zonă, până când, în următoarea zi, după ce ne-am rugat, toată biserica s-a adunat pentru a pregăti locul. Fiecare avea ceva de făcut: am tras curent de la un vecin, am adus toate băncile din biserică, am amenajat un pupitru, am ridicat un cort în care urmau să fie adăpostite peste noapte toate materialele folosite, împreună cu cei care vor rămâne pentru pază, am pregătit ecranul pentru proiecție, apoi am rămas surprins văzând câțiva tineri care au adus un sistem de amplificare cu patru boxe imense. Nu știu nici astăzi de unde le aveau, însă acestea urmau să fie o mare binecuvântare pentru multe persoane din sat. Din megafonul unei mașini ce se plimba pe străzile satului, îmi auzeam numele rostit într-o frază în limba locală, prin care sătenii erau invitați la întâlnirile ce urmau să înceapă.

În prima seară, numărul vizitatorilor nu a fost foarte mare. La lăsarea serii, când începeam prima întâlnire publică, cea mai mare parte dintre vizitatori erau copii, adolescenți și tineri care și-au petrecut seara jucându-se pe terenul de fotbal și care, din curiozitate, au rămas să vadă ce se întâmplă. După prezentarea mesajului, în timpul rugăciunii prezbiterului local, am realizat însemnătatea celor patru boxe mari. Acesta s-a rugat pentru toți cei care, din casele lor, au ascultat mesajul biblic prezentat. Era un fel de «transmisie live» africană. Aflasem apoi că puterea acelor boxe ducea sunetul la câțiva kilometri, astfel încât jumătate din sat putea asculta seară de seară, de acasă, mesajul biblic.

În următoarele seri, tinerii care au rămas inițial din curiozitate au venit împreună cu alți prieteni de-ai lor, astfel că am început să pregătim activități speciale pentru copii și tineri. Au început să vină multe din persoanele care ascultau de acasă mesajul. Mereu veneau persoane noi, care, deși veniseră pentru prima oară la întâlnire, mulțumeau pentru mesajul din seara precedentă, spunând că a fost unul special pentru ei și că, ascultând mesajul, au fost convinși de faptul că și ei trebuie să fie cu noi pentru a studia împreună Biblia. După primele trei întâlniri, veneau deja sute de persoane și numărul a continuat să crească. O parte dintre cei care nu ar fi intrat nicidecum în biserică și, inițial, nici nu au acceptat invitația de a veni într-un loc public la întâlnirile organizate în cadrul acestui proiect, sunt astăzi hotărâți să trăiască fiecare clipă cu Dumnezeul pe care L-au desco-

CA_august_2018.indd 18 24/07/2018 14:16:14

perit ascultând despre El de la mare distanță. Această minune a fost posibilă și datorită acelui câmp deschis de la capătul străzii, acelui teren de fotbal și a celor patru boxe..." (Marcel Brândzanic, coordonator național AMiCUS)

„Biserica «Muntele Makulu» a organizat, pe terenul Universității Zambia, Campania de evanghelizare «Revelation of hope». Biserica locală a fost la înălțime datorită bunei organizări și mijlociri din camera de rugăciune. A fost prima dată când am asistat și am înălțat rugăciuni pentru persoane posedate de Diavol, care se zvârcoleau și urlau în camera de rugăciune și chiar în apa botezului. Brațele puternice ale mai multor pastori se luptau cu un «ghem» de femeie, după mai multe încercări reușind să o boteze de câteva ori. Mi s-a spus că au văzut-o liniștită pe «malurile Iordanului». Marea luptă dintre bine și rău se duce cu cărțile pe față în Africa. Șarpele bătrân pierde teren în mod considerabil. În lumea secularizată, încrâncenarea este mai mascată, însă rezultatele sunt aceleași. De partea cui vei fi în marea luptă?" (Daniel Nițulescu, director departament Misiune Externă, Conferința Muntenia)

„Programul misionar «Zambia pentru Hristos» a fost o lucrare minunată, curajoasă și plină de succes. Am participat cu drag și cu toată puterea mea la vestirea Evangheliei în mijlocul Africii, pe un teren de fotbal, plin de praf, de mizerie, dar și de oameni simpli și însetați după adevăr. Comunitatea cu care am lucrat era mare, circa 800 de membri, bine organizată, cu o echipă misionară foarte activă și bine pregătită. Erau 4-5 surori care formau o grupă de rugăciune și care erau prezente cu o oră înainte de program pentru a se ruga și rămâneau ultimele pentru a continua să se roage pentru persoanele care aveau probleme deosebite.

Erau prezbiteri care țineau în fiecare seară o oră de doctrine biblice cu cei care răspundeau apelului la botez. Grupa aceasta a crescut seară de seară, până a ajuns la 50-60 de persoane. Veneau cu o oră înainte de prezentare și, acolo, sub cerul liber, adunați în cerc pe niște bănci, studiau Cuvântul lui Dumnezeu. Era o echipă tehnică ce a amenajat boxele de amplificare, videoproiectoarele și luminile, iar noaptea dormeau acolo pentru a le păzi. Dar cei mai minunați erau acei vorbitori «numărul doi», care preluau mesajul predicii și continuau cu un apel patetic la ascultători pentru a răspunde chemării Evangheliei.

În fiecare seară ieșeau în față între 20 și 40 de persoane, iar dintre aceștia, în final s-au botezat 80 de persoane. Primul care a răspuns apelului a fost un om beat, care a căzut când a ieșit în față, dar cel mai interesant caz a fost o femeie care a auzit chemarea de a ieși în față din bufetul din apropiere. A trecut drumul, a venit în fața amvonului, a căzut în genunchi și a strigat: «Salvați-mă, salvați-mă!» Diaconii au ridicat-o de jos, au dus-o în camera de rugăciune și grupa specială s-a rugat pentru ea. Toate aceste persoane, multe cu probleme foarte grave: dependență de alcool, lipsa locurilor de muncă, posedare demonică, nu doar că erau aduse în grupă și ne rugam pentru ele, dar erau trecute pe lista bisericii, erau vizitate și se lucra în continuare cu ele.

Ziua cea mai frumoasă a fost ultimul Sabat, când a avut loc botezul. Nu am văzut niciodată un așa blocaj pe străzile largi ale orașului din cauza sutelor de mașini care veneau cu candidați la botez din toate părțile; nu am mai văzut cozi de sute de metri cu oameni care stăteau la rând ca să intre în bazin și nici nu am mai văzut un bazin mare, plin cu pastori, diaconi și candidați care participau la botez. În acele momente emoționante, m-am gândit la cuvintele Mântuitorului: «Și veți fi martorii Mei... până la marginile pământului» (Faptele 1:8). Am trăit un astfel de moment și aș dori să se repete în toate colțurile lumii, ca să ajungem cât mai repede *acasă*." (Traian Aldea, pastor și arheolog)

În cele trei centre în care s-a predicat Cuvântul lui Dumnezeu: Lusaka, Livingstone și Midlands, s-au botezat 17 747 persoane. Să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru minuni ca aceasta. Să ne rugăm pentru toți cei care au primit botezul, de asemenea, pentru „sămânța adormită" din casele atâtor oameni. Să ne rugăm pentru familia adventistă din Zambia.

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul" (Matei 24:14). Însuși Domnul Isus ne-a spus că Misiunea globală va fi un semn al apropierii revenirii Sale. „Cel ce adevereşte aceste lucruri zice: «Da, Eu vin curând!» «Amin! Vino Doamne Isuse!»" (Apocalipsa 22:20) ■

Luiza Capotă este secretara președintelui Uniunii Române.

CA_august_2018.indd 19 24/07/2018 14:16:16

CEI CINCI TINERI ÎN CUPTORUL APRINS

În Sabatul din 12 mai a avut loc la Stupini, Brașov, Convenția Națională a Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare. Într-un cadru liniștit, având muntele aproape, cei peste 150 de voluntari au găsit momentul prielnic pentru a se odihni, pentru a discuta, învăța, împărtăși experiențe și, nu în ultimul rând, a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru ajutorul oferit.

Începând de vineri seara, participanții au luat în discuție fiecare program implementat în activitatea intrapenitenciară și, profitând de participarea voluntarilor din toate conferințele, au discutat despre relevanța acestor programe, despre punctele tari versus punctele slabe, despre rezultate, elemente ce trebuie a fi schimbate, abandonate, îmbunătățite etc.

PROGRAMUL „PREVENȚIA ANULEAZĂ DETENȚIA" VIZEAZĂ REDUCEREA RATEI DELINCVENȚEI JUVENILE PRIN OFERIREA DE EXEMPLE UMANE, REALE, ÎNAINTEA ELEVILOR.

Unul dintre programele cele mai importante și asupra căruia s-a pus accentul mai mult este programul PREVENȚIA ANULEAZĂ DETENȚIA – proiect ASUP ce vizează reducerea ratei delincvenței juvenile prin oferirea de exemple umane, reale, înaintea elevilor. Altfel spus, prin acest proiect, voluntarii ASUP vin înaintea instituțiilor de învățământ din România însoțiți de doi-trei deținuți (programul se desfășoară în parteneriat cu unitatea de detenție cea mai apropiată, astfel ca penitenciarul să poată aduce persoanele private de libertate în ziua/ora respectivă) și, prin exemplul propriu de viață, deținuții transmit elevilor lecții importante despre valoarea alegerilor, exemplificând prin situația și statutul lor actual.

Împreună cu voluntarii din Moldova, la eveniment au participat și cinci tineri liceeni din Vorona, jud. Botoșani. Foarte interesant este felul în care Dumnezeu i-a condus până la Stupini: participând într-o zi în liceul lor la programul „Prevenția anulează detenția", cei cinci au fost atât de impresionați, încât au cerut mai multe informații. Au solicitat voluntarilor ASUP să se implice și ei, atât în activitățile intrapenitenciare, cât și în cele extrapenitenciare. În scurt timp, puteau fi găsiți alături de voluntarii ASUP, vizitând casele persoanelor private de libertate, oferind alimente proprii din casele lor, încurajând și susținând familiile deținuților. De asemenea, au început să mediatizeze în liceu și în zonele apropiate programul și specificul asociației. Când au auzit că în luna mai va fi o întâlnire națională, unde reprezentanți din toată țara se vor întâlni, au

CA_august_2018.indd 20 24/07/2018 14:16:19

hotărât să participe și ei. Chiar mai minunată – și mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta – a fost reacția familiilor acestora. Toți au fost de acord și au susținut deplasarea celor cinci elevi împreună cu voluntarii ASUP din zonă spre Brașov.

În plen au luat cuvântul și au povestit experiența lor. A fost un moment încărcat de emoție, când toată sala i-a aplaudat și le-a mulțumit pentru curajul și hotărârea lor. După o rugăciune special adresată Tatălui ceresc pentru ei, au primit oferta de a participa gratuit în vara aceasta la Tabăra Sola Scriptura.

Spre încheierea Sabatului, elevii au scris pe o hârtie câteva gânduri. Acestea au fost citite în sală, dar sunt și redate aici, în cele ce urmează:

„Vrem să vă mulțumim pentru ocazia oferită! Ați reușit să ne introduceți într-un mediu atât de oficial și atât de minunat! Ne-ați arătat că iubirea față de aproapele este cea mai importantă. Ne-a plăcut ce spuneați despre întâlnirea cu deținuții, anume că «mi-aș lua zece minute să dau mâna cu ei, să îi îmbrățișez, să le arăt că îmi pasă». Chiar dacă aceste cuvinte erau adresate voluntarilor, pot spune că același lucru l-ați făcut și cu noi. Ne-ați arătat că vă pasă, că aveți încredere și speranță că noi putem face ceva, că avem potențial și putem să vă urmăm, fiind modelele noastre. Ne-ați făcut să simțim că putem. Ați reușit să ne încurajați să ne dorim să continuăm și să îi îndemnăm și pe alți colegi să facă aceste lucruri, să renunțe la confortul personal în favoarea semenilor noștri, care au nevoie de noi. Ne-am simțit minunat, am trăit emoții pe care nu le-am mai avut niciodată, am râs la glumițele care aveau rolul de a destinde atmosfera și am plâns atunci când ați reușit să arătați că respectul nu depinde de vârstă, ci de noi, ca oameni. Ați arătat că orice muncă este apreciată indiferent de vârsta celui care o săvârșește.

Ne-ați arătat cât de important este Cuvântul lui Dumnezeu și că în orice moment ar trebui să ne încredem în El. Ați făcut ca aceste discuții să ne fie pe plac, ne-ați atras atenția, ceea ce este destul de greu în zilele noastre. Timpul petrecut aici a trecut atât de repede, încât nu am reușit să ne bucurăm la maximum de aceste clipe. Ne simțim triști că s-a terminat, însă plecăm cu sufletul împăcat că am avut ocazia să fim aici, alături de dumneavoastră și să vedem cu cât devotament și cu câtă iubire faceți ceea ce faceți! Vă mulțumim încă o dată!”

Și noi mulțumim din inimă lui Dumnezeu că ne-a binecuvântat atât de mult! Le mulțumim celor cinci elevi care au avut plăcerea de a petrece împreună cu noi un Sabat minunat! Mulțumim, de asemenea, voluntarilor prezenți la Convenția Națională 2018, dar și celor care au rămas acasă sau au fost în activitate în penitenciare!

Fie ca Dumnezeu să ofere putere și biruință tuturor celor care doresc și, la fel ca acești tineri, acceptă harul Său! ■

Adalbert Ghejan este vicepreședinte ASUP.

CONVENȚIA NAȚIONALĂ
ADALBERT GHEJAN

ÎMPREUNĂ CU VOLUNTARII DIN MOLDOVA, LA EVENIMENT AU PARTICIPAT ȘI CINCI TINERI LICEENI DIN VORONA, BOTOȘANI, IMPLICAȚI ATÂT ÎN ACTIVITĂȚILE INTRAPENITENCIARE, CÂT ȘI ÎN CELE EXTRAPENITENCIARE.

CA_august_2018.indd 21 24/07/2018 14:16:24

BISERICA ÎN SOCIETATE

Dacă parcurgem atent Evanghelia după Marcu, suntem evident surprinși de multitudinea acțiunilor cu impact social direct sau indirect raportate. Astfel, sunt cam 25 de rapoarte de minuni, având ca scop împlinirea nevoilor fundamentale ale omului – sănătate, hrană, empatie; 15 rapoarte legate de chemarea și instruirea ucenicilor pentru a continua lucrarea inițiată de Mântuitorul și alte 6 rapoarte legate de evenimente sociale semnificative.

Ce învățăm din experiența trecută a Bisericii Adventiste din România în această privință? O să mă rezum la câteva relatări din cartea *Straturile memoriei*, apărută la Editura Viață și Sănătate.

RUGĂCIUNEA ESTE CHEIA COMUNĂ PENTRU CA INTERVENȚIA NOASTRĂ ÎN SOCIETATE SĂ FIE DE BUN AUGUR. ROAGĂ-TE ȘI ACȚIONEAZĂ NU DOAR PENTRU PROPRIA SALVARE. SUNTEM CU ADEVĂRAT SALVAȚI PENTRU A SALVA, CHIAR ȘI CÂND RISCURILE SUNT INCALCULABILE.

Cum să reacționăm într-o criză majoră[1]

Era iarna lui 1940 când s-a produs rebeliunea legionară. În Brașov, dinspre gara Bartolomeu și aeroport se auzeau împușcături. La capelă și în dormitoare, toți elevii și profesorii se rugau.

La miezul nopții au apărut în fața școlii două mașini din care au coborât opt bărbați. Patru au rămas în față, ceilalți au mers în spatele clădirii. Au început sa tragă focuri de avertisment. Doi care au încercat să intre spre dormitoare au fost somați de santinelele unei grupe de motociclişti germani cazați la parter. Unul a pătruns însă spre dormitorul fetelor, unde era și biroul directorului Petre Păunescu, căruia i-a ordonat să-l urmeze. Sorei Păunescu, prezentă acolo, i-a albit o șuviță de păr în timp ce tânărul i-a pus soțului ei arma la piept. Directorul, colonel în rezervă, apelând la această calitate, l-a rugat să-i permită să se retragă un moment în camera alăturată pentru a se ruga. În timpul rugăciunii, un alt tânăr legionar, lovind cu pumnii în ușa închisă, s-a rănit grav în geamul pe care l-a spart. Sora Boldescu, asistentă medicală, a fost chemată să-l panseze. Infirmiera locuia în vecinătatea locuinței familiei Păunescu. Tânărul rănit s-a apropiat de celălalt și i-a spus ceva la ureche. După ce a fost bandajat, au plecat amândoi împreună cu ceilalți în trombă din clădire. S-au îndreptat spre Bod, au fost opriți de o patrulă militară care a deschis focul, la care tinerii au răspuns. Doi dintre ei au căzut morți. Antonescu dăduse ordin pentru înăbușirea revoltei.

În ianuarie 1941, fiind în Brașov, fratele Păunescu l-a întâlnit pe unul dintre tinerii implicați în evenimentele din acea noapte. Întrebându-l de ce au venit la institut, acesta i-a răspuns: „Aveam însărcinarea să omorâm toți pastorii adventiști și ni s-a ordonat să începem de la institut."

La școală, au coborât atunci cu toții, s-a intonat imnul „Dumnezeu ne e salvare" și au lăudat pe Dumnezeu în rugăciune pentru intervenția Sa.

Salvați pentru a salva[2]

Cele relatate în continuare s-au petrecut în Subcarpatia, unde erau tabere de muncă, inițial pentru evrei, apoi și pentru români. Grupuri de evrei evadau pentru a trece în Ucraina și, cu ajutorul de acolo, spre interiorul Rusiei, pentru a se salva de germani.

Grupul de adventiști români aveau o ascunzătoare unde se întâlneau pentru rugăciune. Într-o zi, un evreu a dat neintenționat peste ei. Speriat, a încercat să fugă, dar ai noștri l-au oprit și, aflând ce dorea, i-au indicat direcția în care să meargă pentru a scăpa. Așa au devenit adventiștii călăuze pentru noi grupuri de evrei în derivă, care au fost scoși dincolo de zona periculoasă timp de aproape o săptămână. Apoi, ofițerii maghiari au depistat locul de rugăciune și astfel au fost obligați să-l abandoneze.

Acolo, prin rugăciune, în acele zile au fost salvați pentru a salva.

Munci voluntare. Capcane[3]

Era în 1958. Urmările războiului se resimțeau încă cu putere. Finanțele țării nu-și reveniseră încă, așa că munca voluntară era foarte încurajată. Prin Comitetul de Luptă pentru Pace Vișeu, membrii comunităților adventiste din Vișeu au fost invitați să participe la realizarea unor obiective de interes local. Cu ajutorul unor camioane și cu asigurarea unui prânz constând din pâine cu marmeladă, sute de adventiști au contribuit la ridicarea unei școli, la amenajarea unui parc și nivelarea terenului pentru o viitoare piață.

CA_august_2018.indd 22 24/07/2018 14:16:24

Ecoul imnurilor înălțate la sfârșitul unei zile de muncă încă răsună. Pastorul, a cărui nouă notorietate a deranjat biserica majoritară, precum și unele organe ale statului, a fost invitat să facă o vizită la partid. Anterior, protopopiatul ortodox îl invitase ca, după un curs intensiv de șase luni, să-l angajeze ca paroh. Ca și atunci, răspunsul a fost negativ. Urmarea a fost o nouă invitație, de data aceasta la împuternicitul departamentului Cultelor, unde i-a fost reținută legitimația.

Lecții de atunci

Rugăciunea este cheia comună pentru ca intervenția noastră în societate să fie de bun augur.

Este evident că Dumnezeu a blocat executarea pastorilor din Institutul Biblic de la Stupini prin mijloace care nu erau de așteptat – militarii germani și militarii lui Dumnezeu.

Roagă-te și acționează nu doar pentru propria salvare. Suntem cu adevărat salvați pentru a salva, chiar și când riscurile sunt incalculabile.

Notorietatea nu e un scop. Când Isus constata că valul de simpatie care urma intervențiilor Sale întrecea măsura, pleca din locul acela, pentru a sluji altora, evitând astfel creșterea peste măsură a tensiunii în relațiile cu reprezentanții bisericii sau ai statului.

Când te implici în societate pentru binele altora, pășești pe un tărâm uneori turbulent și necunoscut. E imperios necesar ca Isus să fie întotdeauna în barcă. ■

[1] *Straturile memoriei*, pp. 76–78

[2] *Idem*, p. 96.

[3] *Ibidem*, pp. 192–193.

Beniamin Roșca este pastor pensionar.

CU ISUS ÎN BARCĂ
BENIAMIN ROȘCA

CÂND TE IMPLICI ÎN SOCIETATE PENTRU BINELE ALTORA, PĂȘEȘTI PE UN TĂRÂM UNEORI TURBULENT ȘI NECUNOSCUT. E IMPERIOS NECESAR CA ISUS SĂ FIE ÎNTOTDEAUNA ÎN BARCĂ.

CA_august_2018.indd 23 24/07/2018 14:16:36

LA ODIHNĂ

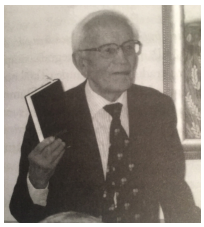

Dumitru Roșca

Tatăl meu, Dumitru Roșca, a fost primul născut dintre cei opt copii ai lui Dumitru și ai Linei-Cătălina Roșca din Jabenița, jud. Mureș. Acolo a făcut și prima parte a instruirii școlare, cu bune rezultate, instruire continuată prin inteligentul program construit la Stupini, unde se aprecia calitatea mai degrabă decât numărul diplomelor formale.

A absolvit Institutul în 1941, în plin război, și a lucrat inițial în colportaj, apoi ca pastor ajutor la Bistrița, Reghin, Dej, până în 1946, când s-a căsătorit cu Elena Toma, din Baia Mare. Împreună s-au mutat la Bistrița, apoi la Teaca, unde s-a născut Marius, la Șimleu, unde m-am născut eu și Felician. Între timp, pe 9 octombrie 1948, tata a fost hirotonit, prezenți fiind Dumitru Florea și Ioan Bauer, doi dintre corifeii adventismului de atunci.

A urmat districtul Vișeu, apoi Reghin și în final Oradea. Aici a lucrat inițial în districtul Oradea A, apoi Salonta, Oradea B, Șepreuș și a girat până la 70 de ani. A inițiat construcția unor case de rugăciune în Sălaj, Maramureș, sau refacerea altora, în Mureș și Bihor. A fost foarte activ în lucrarea cu tineretul, în cea muzicală, pentru care a scris programe și un mare număr de poezii pentru diferite ocazii. A predicat simplu și clar Evanghelia, așa cum spunea cineva.

Marea sa pasiune a fost să conducă la decizie pentru botez mai mult de 1 500 de persoane, ceea ce pentru un pastor este ceva similar cu bucuria unei mame la nașterea fiecărui copil.

Familia lui a fost biserica. A lipsit enorm de acasă, fiind mereu „în lucrare". L-am admirat și am suferit. Ne-a purtat prin districte, în vizite, făceam și circuite vara, dar ne-a lipsit în cotidian. Ne cumpăra din când în când lucruri necesare, și asta era o sărbătoare pentru noi. A cheltuit puțin pentru confort, foarte puțin pentru haine, destul pentru educația noastră și, spre final, și pentru condițiile de viață. Nu-mi amintesc să ne fi spus că ne-a iubit, dar a făcut-o și îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ce a făcut prin el pentru noi și biserica Sa. Numele Lui să fie mărit!

Acum, când mama e plecată de mult, iar tata nu mai este, rămânem orfani aici pe pământ. Rămâne deci să ne agățam cu totul de Tatăl tuturor și Tatăl nostru. ■

A consemnat **Beniamin Roșca**, fiu.

» » » » »

Aurel Vrânceanu

A văzut lumina zilei în comuna Bereşti-Tazlău în data de 26 octombrie 1928, într-o familie modestă, având un frate și o soră. În anul 1948, urmând exemplul mamei lui, se botează în râul Tazlău, sub huiduielile întregii comune. Rămâne ferm pe cale, chiar și în timpul satisfacerii stagiului militar (1950–1953), perioadă plină cu experiențe deosebite cu Dumnezeu. După eliberare merge la Școala misionară București.

În anul 1951 se căsătorește cu Maria și au împreună doi copii: Viorel și Mariana. În anul 2005, soția moare după 54 de ani de convieţuire frumoasă. Își începe lucrarea de pastorație în districtul Iași (1957–1969). Din anul 1969 până în 1975 este mutat în districtul Botoșani, apoi din anul 1975 până în 1979 preia districtul Galați. Din anul 1979 până în anul 1987 s-a bucurat de păstorirea districtului Vaslui, ultimul district fiind Piatra-Neamț, între anii 1987 și 2003.

Din anul 2003, odihna binemeritată a pensiei l-a găsit la Piatra Neamț, unde s-a stabilit cu domiciliul. Din anul 2006 a fost împreună cu cea de-a doua soție, Ileana. A avut o viață plină de experiențe, dar și de bucurii în lucrarea de slujire. După toată această viață de slujire a privit în urmă și a văzut cum Dumnezeu l-a ajutat mult în construirea de biserici, dar cel mai mult s-a bucurat de persoanele pe care le-a botezat.

L-a iubit mult pe Domnul Isus, care l-a binecuvântat cu multe realizări și cu o viață liniștită. A fost la datorie când s-au înălțat următoarele biserici: Dorobanți, Pângărați, Vaslui, Spineni, Bodeștii de Sus și de Jos, Bicaz, Toșorog, Goruni, Rediu-Tatar, Poiana Hârlău, Strunga, Suceveni, Bereşti Galați. Versetul biblic favorit era: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu" (Iov 19:25-26). ■

A consemnat **Petre Slăvitescu**, Piatra Neamț.

CA_august_2018.indd 24 24/07/2018 14:16:37

CEARTA ULTIMEI GENERAȚII

CURENTE TEOLOGICE
FLORIN LAIU

Am subliniat în numărul anterior originea și caracteristicile adventismului „istoric", precum și originea și caracteristicile „noii teologii".

Rezumând, adventismul autointitulat „istoric" se revendică de la reacția lui M.L. Andreasen față de conținutul teologic al cărții *Questions on Doctrine* (*QD*) din 1957 și preferă înghețarea dezvoltării doctrinare la stadiul din perioada 1888–1957 sau, după caz, la alte perioade mai vechi.

Prin contrast, curentul teologic dominant în adventism, numit de către grupările istorice „noua teologie", susține că unul dintre cele mai importante principii istorice ale teologiei adventiste este aspectul ei dinamic, dezvoltarea doctrinară progresivă, dincolo de ceea ce au știut pionierii, dincolo de ceea ce i s-a descoperit în mod direct lui Ellen White, potrivit declarației noastre oficiale dintotdeauna, că Biblia este singurul standard de credință și practică al bisericii.

O teologie foarte disputată între cele două tabere istorice adventiste (istorici fixiști și dinamico-istorici) este învățătura despre „ultima generație", în strânsă legătură cu învățătura despre felul naturii umane moștenite de Isus și cu învățătura despre posibilitatea sau imposibilitatea trăirii fără păcat (desăvârșirii). Credem că este un subiect de importanță suficientă pentru a fi discutat în paginile revistei noastre.

În apele adventismului istoric

„Ultima generație" este o expresie care sună apocaliptic, deși nu se află în Biblie. Teologia aceasta se referă la rolul ultimei generații de creștini adevărați, care supraviețuiesc până la venirea lui Isus; cu alte cuvinte, așa-numiții „biruitori ai fiarei", sau „cei o sută patruzeci și patru de mii", sau marea mulțime a mântuiților care vor trece prin „necazul cel mare" (Apocalipsa 7:4,9,14; 14:1-5; 15:2-4; 17:14).

Înainte de a analiza dacă teologia despre ultima generație este greșită, onestitatea ne obligă să observăm că asemenea idei nu sunt monopolul unor grupuri independente, ci au fost cu adevărat promovate în biserică până la jumătatea secolului trecut. Ba chiar și după aceea, până astăzi, nu puțini reprezentanți de seamă ai bisericii, precum și diverși slujitori loiali bisericii, le-au susținut și le susțin.

Printre persoanele care au susținut că Isus a moștenit o natură umană ca a noastră (care ne ispitește la păcat), cu toate implicațiile care decurg, au fost: Robert H. Pierson (președinte CG, 1966–1979), Jean Zurcher (profesor, teolog și administrator la Diviziunea Euro-Africa †2003), Kenneth Wood (editor *Review and Herald* și director *White Estates*, †2008), Robert Wieland (pastor misionar, autor, fondator al Minneapolis Study Group, †2011), Herbert E. Douglass (teolog, editor, †2014).

Printre contemporani, se prezintă ca exponenți ai adventismului istoric: Arthur L. Moore (autor, pastor misionar); autorii, editorii și evangheliștii Kevin Paulson, Dennis Priebe, Larry Kirkpatrick, Ron Duffield, Eugen Prewitt, Colin Martens etc. Există și lideri de opinie independenți și indisciplinați pe care nu-i vom menționa.

Dr. Gerhardt Pfandl, de la Institutul de Cercetări Biblice, afirma cu câțiva ani în urmă la Cernica, cu ocazia unei conferințe pastorale, că opiniile despre natura umană căzută a lui Isus nu reprezintă o doctrină oficială a bisericii și că frăția sa are prieteni în Comitetul CG cu altă opinie, fără ca acest lucru să tensioneze relațiile.

Din nefericire, unele grupuri independente folosesc acest aspect istoric al hristologiei adventiste pentru a ataca biserica, mai precis teologia profesională și administrația. Institutul Hartland (IH) din Virginia, SUA, o școală independentă fondată și condusă între anii 1983–2011 de Colin Standish (pastor, profesor, psiholog, administrator și autor american, de origine australiană), a avut mult timp o poziție critică neconstructivă și nefrățească în ce privește politica promovării adventismului istoric. Dar atitudinea față de biserică s-a schimbat din anul 2014. Noul președinte IH, Norbert Restrepo, recunoscând că IH a făcut greșeli și a adus prejudicii imaginii bisericii, afirmă într-o scrisoare oficială din 30 iunie 2015, adresată conducerii BAZS:

> „Uneori am manifestat un spirit și o atitudine critică atât față de liderii bisericii, cât și față de membrii ei. Intrase, de asemenea, în practica Hartland acceptarea banilor de zecime […]. Recunoaștem că aceste lucruri nu au favorizat un spirit de unitate și armonie și au stricat relațiile noastre cu biserica mondială."

IH a votat încă din 2014 să nu mai accepte fonduri din zecimea credincioșilor și s-a angajat ca, în declarațiile publice sau particulare, să reflecte o atitudine pozitivă, de susținere față de biserică. În ce privește opiniile teolo-

CA_august_2018.indd 25 24/07/2018 14:16:37

gice diferite, fratele Restrepo afirmă în numele Institutului Hartland:

> „Ne poziționăm în armonie cu credințele fundamentale ale BAZS; prin urmare, orice altă învățătură care nu se găsește între acestea nu o considerăm un test al credinței. Îi pregătim pe absolvenții noștri prin învățătură și exemplu să trăiască pentru Isus într-o manieră echilibrată, bazată pe învățăturile Bibliei, evitând orice formă de extremism și legalism. […] Dacă întâmpinați probleme cu […] persoane care […] au în vreun fel legătură cu Hartland, vă rog să ne contactați și vom face tot posibilul să îi încurajăm pe calea reconcilierii."

O asemenea acțiune nobilă și curajoasă de partea unității, în dragoste și adevăr, pentru care Isus S-a rugat, este excelentă și am fi bucuroși ca și alte grupuri adventiste independente să urmeze exemplul frățesc prin care Institutul Hartland ne-a încălzit inimile.

Natura umană a lui Isus

Pentru a înțelege miza și dimensiunile spirituale ale disputei dintre cele două curente teologice, este necesar să punem în discuție, mai întâi, subiectul naturii umane a lui Isus.

Ce ne învață Biblia despre natura umană a Domnului Isus? Cuvântul Creator, în dorința de a-Și așeza cortul-sanctuar lângă cortul ființei noastre[1], a devenit *carne omenească* (Ioan 1:14), aceeași carne (*sarks*) despre care Isus va spune mai apoi că este în opoziție naturală cu Duhul (Ioan 3:6). Încă din zorile istoriei, Dumnezeu este frustrat că omul se dovedește a nu fi decât *sarks* (ebr. *baśar*) „carne păcătoasă" (Geneza 6:3). Acest termen nu are întotdeauna nuanță peiorativă, dar când este în contrast cu Duhul, se referă la natura omenească ereditar neputincioasă, din cauza căderii lui Adam și a tuturor urmașilor lui. Faptul că autorii biblici nu evită acest termen când vorbesc despre Isus, sau că, folosindu-l, nu precizează limitele acestui concept, permite cititorului să înțeleagă că Isus, cel născut din fecioara Maria, a avut aceeași natură umană ca și a Mariei.

Inspirația nu menționează excepții spirituale privind nașterea Lui. Dimpotrivă, Matei menționează în genealogia lui Isus prezența păcatului, în mod explicit și aparent fără rost în tratarea subiectului. Ce nevoie era de aluziile la Tamar, Rahav, Rut și „a lui Urie" (Matei 1:3-6)? De asemenea, nu puțini dintre bărbații menționați în genealogie au avut porniri scandaloase.

Totuși, Isus a trăit o viață fără păcat, chiar dacă a putut fi ispitit în toate aspectele relevante (Evrei 4:15). Se înțelege că nu putea fi ispitit să Se drogheze, sau să caște gura la filme porno. Anumite ispite cu specific cultural, precum și cele care vin din reflexe condiționate, nu le împărtășim toți. Dar ispitele instinctelor omenești primare sunt universal umane. Pe lângă acestea, Isus putea fi ispitit și să acționeze independent de Dumnezeu, sau să-Și folosească puterea divină în scopuri personale – o tentație care nouă ne lipsește (Luca 4:3).

Isus, Sfântul lui Dumnezeu

Dar oare nu era Hristos din naștere Sfântul lui Dumnezeu? Fără îndoială. Apostolii așa au mărturisit (Ioan 6:68), până și demonii au recunoscut (Marcu 1:24; Luca 4:34). În ceasul Bunei Vestiri, îngerul Gabriel o anunța pe fecioara Maria cu privire la „Sfântul care Se va naște" din ea. (Luca 1:35). În acest verset, Luca nu folosește genul masculin grecesc pentru „Sfântul" (*ho hághios*), ci genul neutru (*to hághion* = ceva sfânt, locaș sfânt, sanctuar), ceea ce este interpretat adesea de teologi ca referindu-se nu la persoana lui Isus, ci la natura Sa umană sfântă – fără moștenire păcătoasă.

În limbile originale ale Bibliei, ca și în mai toate limbile lumii, ideea de sfințenie sau sacralitate nu se referă la o calitate intrinsecă a obiectului sfânt, ci la o relație. A fi sfânt, sau sacru, înseamnă a fi consacrat, sfințit, dedicat. De obicei înseamnă dedicat lui Dumnezeu, sau uzului special indicat de Dumnezeu, în contrast cu lucrurile profane, adică laice, publice, comune.

Țapul, făina sau roadele câmpului care erau aduse ca jertfă sau ofrandă la sanctuar nu erau sfinte în ele însele, ci prin dedicare. Fiind aduse după Lege și intrând în atmosfera și spațiul ritual, în „prezența" lui Dumnezeu, ele deveneau sfinte, chiar preasfinte (Leviticul 2:3) și nu mai puteau avea altă destinație, nu mai puteau servi uzului profan (Exodul 29:33; Leviticul 22:10). La fel se sfințesc zile (2 Împărați 10:20; Ioel 1:14), locuri (Exodul 29:43), persoane (Exodul 28:41; Judecătorii 17:5; Ezechiel 48:11). „A sfinți" înseamnă „a face sfânt", „a deosebi de cele obișnuite". Războiul nu este o activitate sfântă în sine, dar expresia „sfințiți un război" (tradusă cu „pregătiți" lupta) indică o dedicare specială (Ieremia 6:4; Ioel 3:9).

Lucrurile care puteau fi sfințite în economia vechiului legământ trebuiau uneori să împlinească anumite condiții (fără cusur, fără miere, fără aluat etc.). În alte cazuri, nu se cereau condiții speciale, deoarece ofrandele erau sfințite prin chiar scopul dedicării lor și puteau avea defecte sau puteau conține aluat (Leviticul 23:17; 27:32-33).

Ce condiții trebuia să împlinească natura umană a lui Mesia din punct de vedere ereditar, pentru a fi sfântă, consacrată lui Dumnezeu în cel mai înalt sens? Răspunsul la această întrebare a fost întotdeauna divers în teologia creștină.

Vina firii și vina care contează

Augustin și alții au formulat teologia „păcatului originar", prin care devenim vinovați fiecare, chiar dinainte de naștere și condamnați la iadul veșnic. De aceea, Hristos, după cum se crede, a trebuit să se nască fără „păcatul originar", pentru a putea fi o jertfă desăvârșită, fără cusur.

Teologia romano-catolică a făcut-o și pe Maria să fie concepută imaculat (*conceptio immaculata*),[2] pentru a asigura lumii un Hristos cu trup de carne, inerent sfânt. Ortodoxia protestantă nu a mers până acolo, ci, după cum afirma Luther.

CA_august_2018.indd 26 24/07/2018 14:16:37

„Ca și noi, Maica Maria a fost născută în păcat, din părinți păcătoși, dar Duhul Sfânt a umbrit-o, a sfințit-o și a curățit-o, astfel încât acest Copil S-a născut din carne și sânge, dar nu cu carne și sânge păcătoase. Duhul Sfânt i-a permis fecioarei Maria să rămână o ființă umană adevărată, naturală, de carne și sânge, ca și noi. Totuși, El a îndepărtat păcatul din carnea și sângele ei, și astfel a devenit mama unui copil pur, neotrăvit de păcat ca noi. Căci în clipa în care ea a zămislit a fost o mamă sfântă, umplută de Duhul Sfânt, iar rodul ei este unul curat, sfânt […]". https://en.wikipedia.org/wiki/Immaculate_Conception - cite_note-74. [3]

Luther este aici un mistic augustinian. Opinia că Isus ar fi avut o natură umană diferită, pentru că S-a născut din fecioară, de la Duhul Sfânt, totuși, nu este susținută de Scriptură, nici de logică. Cele mai curate virgine sunt urmașe ale lui Adam cel căzut, păcătos. Iar Isus a fost, în sensul cel mai deplin, genetic, fiul Mariei, al lui David și al Bat-Șebei, al lui Iuda și al lui Tamar, la fel de sigur cum a fost și fiul Sarei, fiul făgăduinței, născut în mod supranatural. Duhul Sfânt a asigurat concepția Lui miraculoasă, așa cum a asigurat în mod miraculos și concepția lui Ioan Botezătorul, după care L-a luat în stăpânire pentru totdeauna, chiar înainte de naștere.

Dar părerile teologilor lumii sunt împărțite. Subliniind moștenirea vinovăției ancestrale, Calvin învăța:

De aceea, păcatul originar pare a fi o depravare și corupție ereditară a naturii noastre, răspândită în toate părțile sufletului, care mai întâi *ne face pasibili de mânia lui Dumnezeu*, apoi dă naștere în noi la acele lucruri pe care Scriptura le numește „faptele cărnii" […] „roadele cărnii" (Galateni 5:19-21), […] păcate […].[4] (Sublinierea noastră).

„Pare a fi…" zice Calvin. Și această „părere" (carnea păcătoasă) „ne face pasibili de mânia lui Dumnezeu"? Adică Dumnezeu, care are control asupra maternității și a geneticii, este mânios pe pruncul în care păcatul stă la pândă?

Din timpuri vechi, teologia ortodoxă răsăriteană respinge ideea că păcatul originar ar implica moștenirea unei vini.[5] Se afirmă doar moștenirea urmărilor păcatului lui Adam: natura căzută și moartea. Pare în acord cu declarația oficială adventistă, care nu vorbește nimic despre moștenirea vinii:

„Urmașii lor [ai lui Adam și ai Evei] împărtășesc această natură căzută și urmările ei. Ei se nasc cu slăbiciuni și cu tendințe spre rău." (Afirmația 7, Despre natura omenirii).[6]

Pe de altă parte, Ellen White afirmă o moștenire a *vinii*[7], dar ea nu se referă la o ereditate mistică sau biologică, ci, după toate probabilitățile, la o moștenire spiritual-culturală pe care copiii o primesc prin exemplu și (ne)educație, indicând o cădere succesivă în păcat și tot mai agravată a fiecărei generații:

„Adam a fost purtat în viziune de-a lungul generațiilor succesive și a văzut *sporirea nelegiuirilor, a vinii și a mânjirii,* pentru că omul avea să cedeze puternicelor lui înclinații naturale de a călca sfânta lege a lui Dumnezeu. I s-a arătat cum blestemul lui Dumnezeu avea să apese tot mai greu asupra neamului omenesc, asupra vitelor, asupra pământului, din cauza continuei călcări de lege. I s-a arătat că nelegiuirea și violența vor crește în mod constant [….]. Adam a fost făcut să înțeleagă ce este păcatul: călcarea legii. I s-a arătat că, din călcarea legii, neamul omenesc va avea ca rezultat degenerare morală, mintală și fizică, până ce lumea avea să fie plină de orice fel de mizerie umană."[8]

„Mama care caută pe Domnul și-L urmează va învăța pe copiii ei să calce pe urmele ei. Promisiunea divină se adresează tatilor, mamelor și copiilor lor (Faptele 2:39). Acești scumpi copii *au primit de la Adam o moștenire de neascultare, vină și moarte*. Domnul a dat lumii pe Isus Hristos, și lucrarea Sa a fost aceea de a reda lumii chipul moral al lui Dumnezeu în om, și de a remodela caracterul."[9]

Știm că moștenim instinctiv înclinațiile naturale ale tuturor strămoșilor noștri, întrucât există o lege a eredității (Psalmii 51:5-6; Ieremia 13:23). Virtuțile și caracterul nobil nu se moștenesc pe cale genetică, la fel cum plantele de cultură nu cresc de la sine, ca buruienile. Este nevoie de semințe sau saduri de calitate și de cultivare atentă. Dar în Romani 5:12, apostolul pare să sublinieze nu atât moștenirea mistică sau biologică a păcatului, ci responsabilitatea fiecărei generații în această cădere rostogolită și sporită pe principiul bulgărelui de zăpadă, „din cauză că toți au păcătuit":

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, iar prin păcat, moartea; și în felul acesta moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din cauză că toți au păcătuit..."

Discuția despre aspectele imponderabile ale păcatului ar putea fi fără sfârșit. Este incontestabil însă că singura definiție biblică a păcatului este: călcarea legii divine. Când spunem că moștenim păcatul pe cale genetică, vorbim poetic, folosim o figură de stil în care cuvântul „păcat" denumește consecințele naturale ale păcatului ancestral. Dacă ceea ce moștenim genetic este *păcatul*, în adevăratul sens al lui, întrebarea este: cum putem vorbi de păcat fără vină? Cuvântul străromânesc *păcat,* vine din latinescul *peccatum* (ofensă morală, delict, cădere, greșeală, încălcare, vină). În românește, potrivit dicționarelor, *păcat* înseamnă fărădelege, abatere de la normele religioase, faptă vinovată, delict comis față de Dumnezeu, greșeală, defect moral, vină.

În ebraică, păcatul este ḥaṭṭāʾṯ sau ḥēṭʾā, ḥăṭāʾā, ḥēṭəʾ (greșeală, rătăcire, cădere). Întotdeauna implică și vină, deoarece expresia „a purta păcatul" (personal sau al altuia) înseamnă a suporta vina, condamnarea. Sinonimele folosite sunt: ʿāwôn (nedreptate, nelegiuire), péšaʿ (apostazie, trădare, răzvrătire, fărădelege), ʾāšām (vină, vinovăție), ʾawen (faptă rea, nedreptate, nelegiuire, rău), ʿáwel /ʿáwlā (nedreptate, greșeală, nelegiuire etc.). Termenul grecesc cel mai uzual în NT este *hamartía* (faptă rea, greșeală, vină, atitudine rea, stare de rebeliune față de Dumnezeu, stare

CA_august_2018.indd 27 24/07/2018 14:16:37

vicioasă). Pavel folosește termenul în special pentru a indica o stare sau o atitudine în dezacord cu voia lui Dumnezeu (Romani 3:9). Este vorba de un anume spirit de înstrăinare, de o atitudine spiritual-morală, nu de o stare biologică; altminteri, prin Lege nu ar mai veni „cunoștința deplină a păcatului" (Romani 3:20; 5:20; 7:7,9). Dacă păcatul e prezent doar în prezența Legii, înseamnă că păcatul nu este altceva decât fărădelege (Romani 7:8).

După cum harul lui Dumnezeu și dreptatea (neprihănirea) Lui reprezintă atitudinea și caracterul Lui, nu simple stări mistice care se împărtășesc, la fel și păcatul omului este o problemă de spirit, de atitudine, de caracter. Păcatul este descris ca „păcătuire", continuare în a păcătui (Romani 6:1-2), și nu stare latentă biologică, deoarece de păcat suntem izbăviți prin „moartea față de păcat" (Romani 6: 6-7,11). Păcatul, despre care Pavel spune că domnește în lume și în om, nu este „păcatul strămoșesc" sau păcatul ca „stare" mistică a „cărnii", căpătat prin ereditate genetică, deoarece rătăcirea „cărnii" nu poate fi eliminată înainte de moarte sau de translație, pe când păcatul adevărat, acela de care lui Dumnezeu Îi pasă, nu trebuie să mai domnească *acum* în trupul nostru muritor (Romani 6:12).

Apostolul explică ce înseamnă aceasta în Romani 6:13-14, unde îndeamnă la o consacrare a membrelor și organelor noastre lui Dumnezeu, în loc de a le dedica domniei păcatului. Astfel, păcătuirea nu va mai stăpâni asupra noastră, pentru că nu mai suntem sub Lege (limitați la buchea poruncii, ca legaliștii ipocriți, evrei sau neevrei, care își scot merite din porunci ușoare, superficiale, pentru a compensa neputința de a le împlini pe cele cu adevărat grele), ci suntem sub har (adică sub puterea iubirii atotstăpânitoare a lui Dumnezeu, care ne face în stare să învingem ispitele și să dominăm păcatul). Toată filozofia lui Pavel cu privire la păcat nu subliniază cât de puternic ești, ci mai degrabă cine este stăpânul tău: păcatul sau harul și nevinovăția?

Aceste considerații arată că omul din Romani 7, care este „carnal", „vândut rob păcatului", nu reprezintă starea normală a credinciosului, cu atât mai puțin a adevăratului creștin, ci este starea de tranziție a păcătosului, care încă nu a descoperit puterea harului lui Dumnezeu (Romani 8:1-2) și s-a oprit „sub Lege" (satisfăcut cu o viață legalistă și cu harul iertător, justificator). Este omul a cărui luptă nu este „lupta cea bună a credinței", ci lupta inegală cu păcatul, fără puterea Duhului harului. Chiar și așa, starea acestuia înaintea lui Dumnezeu este mai bună decât a aceluia care nu se luptă deloc împotriva păcatului: apostolul afirmă că nu iubitorul Legii este acela care păcătuiește, ci păcatul care locuiește în el (Romani 7:17-25). Așa cum am afirmat mai sus, acest păcat este personificarea poetică a căderii repetate, a călcării Legii, nu un rău ocult care ar umple de vină carnea.

Preferând identificarea păcatului cu carnea, cu firea pământească, riscăm să așezăm vina acolo unde nu este, așa cum au făcut Adam și Eva. Vinovat este șarpele (natura), vinovată este femeia (societatea), dar cine răspunde de alegerea mea, informată sau dezinformată, oricare ar fi condițiile? Carnea este doar condiția naturală, neputincioasă a omului, în care se manifestă păcatul. Nu este păcătoasă în adevăratul sens; este nevinovată, ca și lupul care sfâșie ca să se hrănească.

Biruitor, în cea mai slabă armură

În Romani 8:3-4, apostolul afirmă soluția: „Dumnezeu a condamnat *păcatul* în *carne* – ceea ce Legea nu putea face! – trimițând, din cauza *păcatului*, pe Însuși Fiul Său, în asemănarea *cărnii păcatului*, pentru ca dreapta cerință a Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după *carne*, ci după Spirit."

Expresia „în asemănarea cărnii păcatului" (literal: *en homoiōmati sarkós hamartías*), care în traducerea Cornilescu este „într-o fire asemănătoare cu a păcatului", a fost folosită în mod repetat de Jones și Waggoner după Conferința de la Minneapolis[10], citând-o după traducerea KJV „în asemănarea *cărnii păcătoase*" (*sinful flesh*). Jones a comentat de 90 de ori această referință numai în predicile din 1895, comentarii foarte extinse și accentuate, din care cităm:

> „Astfel, toate tendințele spre păcat existente în neamul omenesc vin de la Adam. Dar Isus Hristos a simțit toate aceste ispite; El a fost ispitit în toate aceste lucruri, în trupul de carne pe care l-a moștenit de la David, de la Avraam și de la Adam… Astfel, în carnea lui Isus Hristos – nu în Sine Însuși, ci în carnea Sa, acea carne pe care a luat-o când a luat natura umană – erau exact aceleași tendințe spre păcat care sunt în tine și în mine… și astfel, fiind în *asemănarea cărnii păcătoase, El a condamnat păcatul în carne* [Romani 8:3]."[11]

> „Domnul Isus a luat aceeași natură de carne și sânge, aceeași fire omenească pe care o avem noi – exact ca și carnea noastră păcătoasă – și […], prin puterea Duhului lui Dumnezeu, prin gândul dumnezeiesc care era în El, *a condamnat păcatul în carne*" [Romani 8:3][12]. Sublinierile noastre.

Waggoner a învățat același lucru:

> „El [Hristos] a luat aceeași carne pe care o au toți cei care sunt născuți din femeie" [Galateni 4:4-5].

> „…Dar în Hristos, Cuvântul S-a făcut *carne căzută*. Hristos a coborât până în străfunduri și acolo este Cuvântul făcut carne, carne păcătoasă." [13]

În aceiași ani, scrierile lui Ellen White reflectă și comentează de zeci de ori expresia lui Pavel. Cităm aici câteva din aceste texte foarte profunde și, în același timp, controversate:

> „….Isus venise *în asemănarea cărnii păcătoase* [Romani 8:3]". (DA 116 [1896])

> „După cum chipul făcut în asemănarea șerpilor nimicitori a fost înălțat spre vindecarea lor, tot astfel Unul făcut *în asemănarea cărnii păcătoase*" [Romani 8:3] avea să fie Mântuitorul lor." (*DA* 174)

CA_august_2018.indd 28 24/07/2018 14:16:37

„Hristos este scara văzută de Iacob, cu partea de jos sprijinită de pământ și cu partea de sus ajungând până la porțile cerului, chiar în pragul slavei. Dacă acea scară n-ar fi ajuns până la pământ cu o singură treaptă, am fi rămas pierduți. Dar Hristos ajunge la noi acolo unde suntem. El a luat natura noastră și a biruit, pentru ca și noi, luând natura Lui, să putem birui. Făcut *în asemănarea cărnii păcătoase* [Romani 8:3], El a trăit o viaţă fără păcat. Acum, prin natura Lui divină, El apucă tronul cerului, în timp ce, prin natura Sa umană, ajunge până la noi. El ne poruncește ca, prin credința în El, să atingem slava caracterului lui Dumnezeu. De aceea trebuie să fim desăvârșiți, după cum și „Tatăl nostru care este în cer este desăvârșit." (*DA* 311)

„[Geneza 3:15] *Vrăjmășia pusă între sămânța șarpelui și sămânța femeii* este supranaturală. În cazul lui Hristos, vrăjmășia aceasta a fost într-un sens naturală, iar în alt sens a fost supranaturală, întrucât natura umană și natura divină erau în El combinate. Și niciodată nu a fost dezvoltată vrăjmășia într-un grad atât de înalt ca atunci când Hristos a devenit locuitor al acestui pământ. Niciodată nu fusese pe pământ o ființă care să urască păcatul cu o ură atât de desăvârșită cum a făcut Hristos. El văzuse puterea lui înșelătoare și înnebunitoare asupra sfinților îngeri, și toate puterile Lui au fost înregimentate împotriva lui." (*ST* June 9, 1898; 1*SM* 254; 16*MR* 118)

„Despre Hristos este scris că *era într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ* [Luca 22:24]. Avem nevoie să înțelegem adevărul despre omenescul lui Isus, pentru a aprecia adevărul cuvintelor de mai sus. Natura umană pe care a luat-o în primire Isus nu a fost una simulată. El a luat natură umană și a trăit în natură umană. Hristos nu a făcut nicio minune în folosul Lui. El a fost *cuprins de neputințe* [Evrei 5:2], dar natura Sa divină *știa ce este în om: nu avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre acest lucru* [Ioan 2:25]. *Lui I-a fost dat Duhul fără măsură* [Ioan 3:34]; pentru că misiunea Lui pe pământ cerea aceasta. Viața lui Hristos reprezintă o natură umană desăvârșită. Chiar ceea ce tu poți fi, El a fost în natură umană. El a luat infirmităţile (neputințele) noastre. *S-a făcut* nu doar *trup de carne* [Ioan 1:14], ci S-a făcut *în asemănarea cărnii păcătoase* [Romani 8:3]. Însușirile Sale divine au fost oprite de a-I ușura chinul sufletesc sau durerile trupești." (Letter 106, 1896; 5*BC* 1124)

„El Și-a îmbrăcat divinitatea cu umanitatea, S-a lepădat de Sine Însuși, a luat chip de rob [Filipeni 2:7] și a fost făcut în *asemănarea cărnii păcătoase* [Romani 8:3]. Căci într-adevăr, nu natura îngerilor a preluat-o El, ci a preluat sămânța lui Avraam [Evrei 2:16 KJV; Aici EGW adaugă și versetele 10-11]. (BEcho December 15, 1892)

„Adam a fost ispitit de vrăjmaș și a căzut. Nu exista un păcat în el însuși care să-l facă să cedeze; pentru că Dumnezeu îl făcuse curat și drept, după chipul Său. El era la fel de nevinovat ca și îngerii dinaintea tronului. Nu existau în el niciun fel de principii corupte, niciun fel de tendințe la rău. Dar când Hristos a venit ca să întâmpine ispitele lui Satana, El a purtat *asemănarea cărnii păcătoase* [Romani 8:3]. În pustie, slăbit fizic de un post de patruzeci de zile, l-a întâmpinat pe adversar." (BEcho September 3, 1900)

„Noi suntem *cuprinși de neputințele naturii umane*. La fel a fost și Hristos [Evrei 5:2]. Ca să poată *condamna păcatul în carne*, prin exemplul Său, El a preluat *asemănarea cărnii păcătoase* [Romani 8:3]. El a privit încontinuu la caracterul lui Dumnezeu și a reprezentat încontinuu acel caracter în fața lumii." (*Ms* 125-1901)

„Ceea ce autoritatea, poruncile și făgăduințele nu puteau face, a făcut Dumnezeu venind în această lume *în asemănarea cărnii păcătoase* [Romani 8:3]." (*Lt* 253–1903)

„În Hristos au fost combinate dumnezeiescul și omenescul — Creatorul și creatura. Natura lui Dumnezeu, a cărui lege a fost călcată, și natura lui Adam, călcătorul legii, s-au întâlnit în Isus — Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Și plătind cu sângele Său prețul răscumpărării, trecând prin experiența omului, întâmpinând ispita și biruind-o în beneficiul omului, purtând rușinea, vina și povara păcatului, deși El Însuși era fără păcat, El a devenit avocatul și mijlocitorul omului." (*Ms* 141-1901)

Care este adevăratul sens al expresiei *asemănarea cărnii păcătoase*? Ce înțelegea Ellen White prin afirmațiile citate mai sus? Cum a corectat ea erorile celor care predicau despre tendințele păcătoase ale naturii Domnului Hristos? Sunt corecte vederile celor care agită teologia perfecțiunii și a ultimei generații? Despre acestea în numărul viitor. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

[1] Termenul grecesc din Ioan 1:14 pentru verbul „a locuit" este *eskénōsen* („Și-a întins cortul"; a se vedea Gen. 13:12; Apoc. 21:3). Metafora cortului sau a sanctuarului este frecvent folosită cu privire la trupul omenesc, ca locuință spirituală a lui Dumnezeu (2 Cor. 5:1; 2 Pt. 1:13; Ioan 2:21; 1 Cor. 6:19), în timp ce sanctuarul ceresc rămâne locuința Lui oficială (2 Cron. 6:21; Ex. 15:17; Dan. 8:11, 13-14; Ps. 33:14; 18:6,9; 68:34-35; 96:5-6; 150:1; 15:1; Ier. 17:12; 25:30; Zah. 2:13,17; Ev. 8:2,5; 9:11-12,23-24; Apoc. 7:15; 11:19; 13:6; 15:5; 21:2-3).

[2] Această dogmă a fost definită și proclamată solemn în 1854 de către papa Pius IX. Se sărbătorește pe 8 decembrie.

[3] Martin Brecht, *His Road to Reformation*, 1483–1521. Martin Luther. 1. tr. James Schaaf. Philadelphia: Fortress Press. 1985: 291.

[4] John Calvin, *The Institutes of the Christian Religion*, II.1.8, LCC, 2 vols., trans. Ford Lewis Battles, ed. John T. McNeill (Philadelphia: Westminster, 1960), 251 (page 217 of CCEL edition). Cf. *Institutes of the Christian Religion* at the Christian Classics Ethereal Library.

[5] John Anthony McGuckin, ed. *The Encyclopedia of Eastern Orthodox Christianity*. John Wiley & Sons. 2010.

[6] Cf. Www.Adventist.Org Beliefs > Humanity > Nature of Humanity.

[7] „Adam a păcătuit și copiii lui împărtășesc **vina** lui și urmările ei." (*ST* May 19, 1890; *FH* 299; *FW* 88.3). „Moștenirea copiilor este aceea a păcatului. Păcatul i-a despărțit de Dumnezeu. Dar Isus Și-a dat viața ca să poată uni legăturile cu Dumnezeu, care au fost rupte. Cât privește primul Adam, oamenii nu primesc de la el altceva decât **vină** și sentința morții." (Letter 68, 1899; 6*BC* 1074; *CG* 475; 9*MR* 236). „Păcatul lor [al lui Adam și al Evei] a adus **vină** și durere asupra lumii." (*SW* August 11, 1908: *PP* 61; *EP* 29; 4*T* 248; 1*TT* 495).

[8] *Story of Redemption* 49 (*Istoria mântuirii*). Toate citatele EGW sunt preluate și traduse de pe site-ul Ellen White Estate: www.egwwritings.org.

[9] 13 *Manuscris Releases* 14; *Letter 8*, 1895.

[10] Predicile exacte de la Minneapolis nu s-au înregistrat, dar învățăturile lor pot fi deduse din scrierile publicate de ei în anii care au urmat imediat.

[11] Jean Zurcher, *Touched With Our Feelings*, Review and Herald, 1999: 82, 84; cf. *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 266–267.

[12] A.T. Jones, Sinful Flesh, http://www.oocities.org/weprotest.geo/sinful.html .

[13] Jean Zurcher, *op. cit.* 74–75.

CA_august_2018.indd 29 24/07/2018 14:16:38

DRAGI COPII, PENTRU CĂ ESTE VACANȚĂ, VĂ PROPUNEM SĂ NE JUCĂM!

Descifrează CODUL urmărind, în funcţie de cifre, liniile din pătrăţel, scrie literele şi apoi află versetul. Fiecare literă are un cod şi fiecare cuvânt are o culoare.

MIELUȘEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Exemplu:

A= 4168-59; B= 57214375; C= 2143; D= 1941; E= 2143-57; F=214-57; G=214379; I=68; L=143; M=41923; N=4132; O=56785; P=57214; R=57214-93; S=215734; T=12-68; U=1432; V=182

Codul:

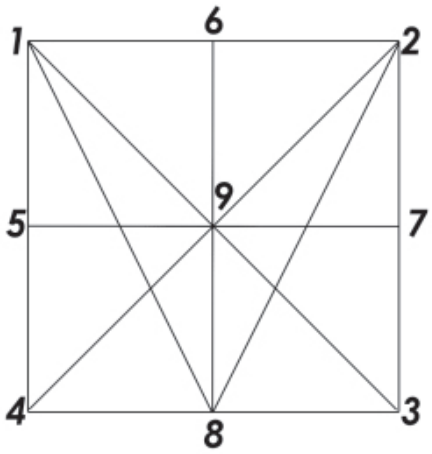

215734 4168-59 - 12-68 68 1941 2143-57 4168-59 2143 2143-57 - 12-68 68 1941 56785 57214-93 2143-57 215734 12-68 2143-57 68 4132 68 41923 4168-59, 215734 68 215734 4168-59 - 12-68 68 68 41923 57214 143 68 4132 2143-57 4168-59 215734 2143 4168-59 12-68 56785 4168-59 12-68 2143-57 57214 143 4168-59 4132 1432 57214-93 68 143 2143-57 12-68 4168-59 143 2143-57!

_ _ - _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ - _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ANOTIMPURI SPIRITUALE

Fiecare perioadă din an aduce cu sine trăiri diferite. Ne înviorează prospețimea primăverii și serile plăcute de vară. Ne bucură răcoarea zilelor de toamnă și simțim liniștea pe care ne-o inspiră priveliștea unei păduri înveșmântate în mantia zăpezii. Succesiunea anotimpurilor e o dovadă a acțiunii Creatorului. „Tu ai statornicit toate hotarele pământului, Tu ai rânduit vara și iarna“ (Psalmii 74:17).

Pentru o recoltă bogată, pământul are nevoie și de primăvară, și de toamnă. Anotimpurile spirituale vin în viețile noastre la fel ca anotimpurile de pe glob, pe care Dumnezeu le aduce în fiecare an: *primăvara, vara, toamna și iarna.*

Primăvara. – Există acel timp când totul pare să fie nou și înflorit! Primăvara spirituală poate fi atunci când venim pentru prima dată să Îl cunoaștem pe Hristos ca Mântuitorul nostru! „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Ne simțim noi și proaspeți... și suntem! „Dacă inimile noastre sunt lipite de Hristos, El va veni asupra noastră „ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul” (Osea 6:3).[1]

Vremea de primăvară este caracterizată de ploi. Ele vin atât în natură, cât și în viață. Dumnezeu le folosește pentru a ne ajuta să creștem în El. Primăvara pregătește pământul pentru recoltele ce vor fi adunate vara târziu sau toamna. Anotimpurile vin mai mult decât o singură dată și, astfel, în timpul vieții noastre spirituale, ajungem să ne bucurăm de mai multe primăveri, pe măsură ce Dumnezeu aduce un nou ordin de creștere în timp ce locuim în grădina Lui.

Vara. – Există apoi un timp de vară, când viața pare caldă și relaxată. Un nivel spiritual de maturitate, sau platou, a fost atins pentru o vreme. Și, deși viața noastră spirituală poate părea oarecum stabilă, s-ar putea să fie plină de perioade de provocări spirituale, precum și de furtuni de vară, chiar uragane uneori.

Atât căldura, cât și furtunile pot aduce forță. Prietenii lui Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, au putut atesta acest fapt! În furtunile sau incendiile vieții, Dumnezeu promite să fie cu noi! El poate folosi aceste vremuri tumultoase sau necazuri spirituale nu doar pentru a ne întări, ci și pentru a ne face să apreciem mai mult vremea caldă!

Toamna. – Toamna aduce brizele răcoroase și culorile frumoase, dar și „căderea” lucrurilor din viața noastră, cum ar fi pierderea unui loc de muncă, pierderea sănătății sau a cuiva drag. Anotimpurile spirituale ale căderii ne pot face să ne îndoim de Dumnezeu. Chiar și Ilie a trecut printr-un astfel de anotimp după „sezonul de vară” cu Ahab, Izabela și profeții lui Baal. După o astfel de mare victorie pentru Dumnezeu, Ilie a fugit în pustie plin de teamă și îndoieli. El a experimentat anotimpul de răcoare și a căzut, dar Dumnezeu a fost în mod consecvent credincios.

Să ne amintim că totul este pregătit pentru noile lucruri pe care le aduce Dumnezeu în viața noastră! „Nu trebuie să privești la ceea ce se vede acum, ci numai la datoria ta pentru slava lui Dumnezeu, și să-I urmezi Providența, iar cărarea îți va străluci înainte. Fiecare faptă de tăgăduire de sine, de sacrificiu, este înregistrată cu credincioșie și își va aduce răsplata.”[2]

CONSECVENTA PROVIDENTEI
STEFAN TOMOIAGA

„TOATE ÎȘI AU VREMEA LOR ȘI FIECARE LUCRU DE SUB CERURI ÎȘI ARE CEASUL LUI.” (ECLESIASTUL 3:1)

Iarna. – În cele din urmă există iarnă... un moment în care pământul pare să ia o pauză și să se odihnească. Deși aceste anotimpuri pot părea deranjante și ne îngrădesc, ele sunt necesare pentru noua creștere care vine din primăvară din nou. Dumnezeu știa nu numai că pământul are nevoie de intervale de odihnă, dar și noi, fiii Săi, avem nevoie de timp de odihnă. Exemplul ne-a fost oferit chiar de la început: „În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse” (Geneza 2:1-3).

Nu contează în ce anotimp simțim că am putea fi, important este să Îl lăsăm pe Dumnezeu să lucreze în noi, pentru noi și prin noi. În fiecare anotimp există binecuvântare. În zilele aspre, mohorâte, este important să ne amintim că, deși nu putem vedea soarele din cauza norilor, Soarele Neprihănirii este tot acolo, fie că este primăvară sau iarnă. Acum bucurați-vă de vara spirituală. ■

[1] Ellen G. White, *Educație*, p. 106.

[2] Ellen G. White, *Spiritual Gifts* 2:129, 130.

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CA_august_2018.indd 31 24/07/2018 14:16:38

Congresul Național al Misiunii Adventiste

14–15 septembrie 2018

Brașov, Sala Sporturilor

Invitați

Dr. Joseph Kidder s-a născut în Irak, din părinți arabi. Locul nașterii este Ninive (în prezent, Mosul), locul unde se află unul dintre cele trei presupuse morminte ale profetului Iona. A devenit creștin după ce tatăl său și-a mutat familia și afacerile în Bagdad, pentru mai multe oportunități. Plimbându-se pe străzile Bagdadului, împreună cu vărul său, au ajuns în fața singurei biserici adventiste din oraș și din Irak și au acceptat invitația de a intra să vizioneze filmul „Viața lui Isus". Impresionat, Joseph i-a spus pastorului că vrea să știe mai multe despre Isus. Așa a început un nou capitol în viața sa. Fiind aproape omorât în bătaie și persecutat de familia sa pentru că s-a convertit la creștinism, a emigrat în Statele Unite unde și-a continuat studiile, obținând titlul de Master în domeniul științei, al ingineriei și al religiei la Walla Walla College, Washington. Ulterior, a absolvit cursurile de teologie la Universitatea Andrews și a obținut titlul doctoral în cadrul aceleiași instituții. A lucrat ca pastor în biserici adventiste din Washington, Statele Unite, iar în prezent este profesor al catedrei de Slujire Creștină și coordonator al programului doctoral în domeniul evanghelizării și creșterii bisericii, din cadrul Unversității Andrews.

Szabo Laszlo s-a născut în Ungaria. Și-a terminat studiile teologice în țara natală, apoi a continuat în Germania, Anglia și SUA. A slujit ca misionar în Tanzania, unde lucrează câte o lună pe an. În Ungaria a fost pastor, plantator de biserici, evanghelist și directorul departamentului de misiune al uniunii. Actualmente este prodecan și șef de catedră al departamentului de misiune în cadrul Facultății Adventiste de la Friedensau.

Domeniile actuale de muncă, tematici cu care se ocupă: (1) Biserici care se dezvoltă într-o lume în declin – întrebări despre plantarea de biserici în mediile secularizate din Europa; (2) Puterea convingătoare a Evangheliei – posibilitățile moderne și postmoderne ale evanghelizării; (3) Ce a spus Isus de fapt? – teologie misionară biblică.